

Lain, synnin ja kuoleman kukistuminen

MARTTI LUTHER

Se on totta ja sen pitää niin olla, että laki tekee oikein ilmoittaessaan sinulle syntisi ja sinua syyttäessään, ja samoin on synnilläkin oikeus sinut kuolettaa sekä kuolemalla sinut niellä, sitä vastaan ei auta väitelläkään, saati inttää. Sekä omatuntosi että Jumalan sana siinä asiassa todistaa sinua vastaan. Mutta sen täytyy auttaa, kun Jeesus Kristus on tullut maailmaan ja ottanut päällensä ja kantanut meidän syntimme ja kuolemamme, jonka me syystä olimme ansainneet, sekä nyt asettuu meitä puolustamaan lakia, syntiä ja kuolemaa vastaan, lausuen: minä olen ihan samaa lihaa ja verta kuin hekin, ja he ovat minun veljiäni ja sisariani, mitä he ovat tehneet, sen olen tehnyt minäkin ja täyden maksanut. Jos tahdot, laki, tuomita heidät, tuomitse minut; jos mielit, synti, pistää ja kuolettaa, pistä minua; jos tahdot, kuolema, niellä ja syödä, niele minut. Ja juuri näin kävikin silloin, kun Jeesus seisoi tuomarin Pilatuksen edessä. Silloin häntä syntiseksi syytettiin ja tuomittiin kuolemaan – laki häneen tarttui, hänet tuomiten, synti naulasi hänet ristiin, pistäen hänet siten kuolijaksi, ja kuolema saattoi hänet hautaan, tehden hänelle kaikki, mitä kukin suinkin taisi. Jumala ei armahtanut omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet kaikkein meidän edestämme, sanoo

Paavali (Room. 8), jotta saivat kaiken voimansa häntä vastaa koettaa.

Mutta hepä eivät saaneetkaan aikomustaan toteutetuksi. Sillä juuri heidän luullessaan hänet kukistaneensa ja voittaneensa, astuikin hän jälleen esiin ja lausui laille, synnille ja kuolemalle: etkö tiedä että olen sinun Herrasi ja Jumalasi? Mitä oikeutta sinulla oli syyttää ja surmata minua, Herraasi? Sentähden ette saakaan sitä nyt enää tehdä, vaan minä syytän teitä ja tuomitsem, jopa hukutan teidät, jott'ei teillä ole oikeutta yhteenkään, joka minuun uskoo. Kaikki mitä olen tehnyt, olenkin tehnyt heidän tähtensä. – Oman itsensä tähden hänen ei olisi tarvinnut niin menetellä, sillä häntä ne eivät suinkaan olisi hätyyttämään päässeet. Hän on siis astunut meidän sijaamme; meidän tähtemme hän antautui lain, synnin ja kuoleman alaiseksi. Nämät hän meiltä poisti, jopa voitti täydelleen ja heitti jalkojensa alle, jotta ne olisivat voitettut meille hyväksi eikä niillä enää olisi mitään oikeutta eikä valtaa meidän ylitsemme. Meillä on siis selvä voitto Kristuksessa, nyt hengellisesti uskon kautta ja sitten myöskin ruumiillisesti ja näkyvästi.

Kuolleitten ylösnouseminen. Apostoli Paavalin 1 Korinttolaiskirjeen 15 luvun selitys, s. 278–280. Suom. N.E. Wainio. SLEY. Helsinki 1908. Otsikointi MB

Kertakaikkista ja toistuvaa

Olemme tulleet jälleen kevääseen. On suurten juhlien aika. Juhlistamme erityisesti Jumalan Pojan ihmeellisiä tekoja: hänen sovittavaa kuolemaansa, riemullista ylösnousemustaan ja taivaaseen astumistaan. Meidän huomiomme suunnataan myös kristillisen Kirkon syntymän ja Pyhän Hengen vuodattamisen juhlaan sekä pyhän Kolmiykseyden salaisuuteen.

Eteemme tuodaan kertakaikkisia historiallisia tapahtumia. Pitkäperjantaina koko maailman synnit sovitettiin. Mitään muuta sovitusuhria ei enää tarvita. Pääsiäisaamuna Jumalan Poika murtautui haudastaan synnin, kuoleman ja perkeleen voittajana. Tuo voitto on jo saatu, ja se on lopullinen. Helatorstaina Vapahtaja nousi taivaaseen ja istuutui Isän oikealle puolelle. Vasta aikojen lopussa hän on tuleva näkyvällä tavalla takaisin tuomitsemaan elävät ja kuolleet. Helluntaina Pyhä Henki vuodatettiin erityisellä tavalla alkuseurakunnan päälle ja Kirkko perustettiin. Tämä oli myös kertakaikkinen tapahtuma. Viimeinen kevään suuri juhla, pyhän Kolmiykseyden päivä, vie huomiomme menneisyyden lisäksi nykyisyyteen: uskomme elävään Jumalaan, jonka pelastustekojen varassa uskomme on ja joka vieläkin on kansansa keskuudessa armollisesti läsnä.

Muistellemme tänä aikana suuria pelastushistoriallisia tapahtumia, mutta emme vain muistele niitä, vaan elämme niitä hengellisesti uudelleen (vrt. 2 Moos. 13:14–16). Keskellämme oleva Kristus yhdistää meidät näihin kertakaikkisiin tapahtumiin. Hän tekee meidät osallisiksi niistä. Pitkäperjantaina käymme siis hengellisin silmin katsomaan ristillä riippuvaa Vapahtajaamme. Pääsiäisaamuna riemuitsemme siitä, että kuolema ei voi pitää Jeesusta hallussaan, vaan hän elää. Helatorstaina näemme opetuslasten kanssa Jeesuksen nousevan ylös taivaisiin, mutta samalla riemuitsemme, että hän on luvannut olla kanssamme maailman loppuun asti. Helluntain jumalanpalveluksessa, kuten kaikissa muissakin, Pyhä Henki vuodattaa itsensä meihin ja lähettää meidät viemään hyvää sanomaa Kristuksesta. Meidät siunataan Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimessä tälle matkalle.

Toivon, että tämänkertainen Luterilainen antaisi tuoreita näkökulmia juhlien viettoon, että ne olisivat entistä rakkaampia. Käykäämme iloisin mielin ihmettelemään Jumalamme armotekoja!

Mika Bergman

Juhlien aika

Kevät on suurta kirkollisten juhlien aikaa. Juhlimme sekä pääsiäistä, helatorstaita, helluntaita että Pyhän Kolmiykseyden päivää.

Pääsiäinen on kristillisen kirkon suurin juhla. Pääsiäisenä juhlimme Kristuksen ylösnousemusta. Sitä ennen olemme hiljaisella viikolla keskittyneet siihen, kuinka Kristus kuoli ristillä koko maailman syntien edestä. Sunnuntaina, viikon ensimmäisenä päivänä, Kristus nousi ruumiillisesti kuolleista. Kuolema ei voinut pidättää Kristusta haudassa, vaan ristinkuolemallaan Kristus voitti kuoleman vallan.

Pyhässä kasteessa meidät on yhdistetty tähän Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen (Room. 6:3–9). Kasteen ja uskon kautta Kristukseen me saamme omaksemme Kristuksen ristinkuoleman ja ylösnousemuksen hedelmät, syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän taivaassa. Kristukseen liittyneinä me nousemme viimeisenä päivänä kuolleista ja saamme samanlaisen kirkastetun ruumiin kuin Kristuksella on.

Kristus nousi kuolleista viikon ensimmäisenä päivänä. Tämän muistoksi ja kunniaksi kristityt alkoivat viettää jumalanpalvelusta juuri sunnuntaina, viikon ensimmäisenä päivänä. Tämän takia mekin vietämme yleensä jumalanpalvelusta sunnuntaisin, vaikkakaan meidän oloissamme tämä ei ole kaikilla paikkakunnilla mahdollista.

Helatorstaita vietetään neljäkymmentä päivää pääsiäisen jälkeen. Neljänkymmenen päivän ajan Kristus ilmestyi opetuslapsilleen ylösnousemuksensa jälkeen. Sitten hän astui inhimillisen luontonsa puolesta ylös taivaaseen opetuslastensa nähden. Tätä muistamme helatorstaina. Nyt Kristus istuu Isän oikealla puolella. Tämä ei tarkoita mitään fyysistä paikkaa, vaan sitä, että Kristus myös inhimillisen luontonsa puolesta hallitsee kaikkea.

Viisikymmentä päivää pääsiäisen jälkeen Pyhä Henki vuodatettiin helluntaina opetuslasten päälle. Helluntaina juhlimme Kristillisen Kirkon perustamista. Muistamme myös, kuinka Pyhä Henki on annettu meille Puolustajaksi ja Lohduttajaksi. Jumalan sanan ja sakramenttien kautta Pyhä Henki toimii maailmassa ja lisää jatkuvasti ihmisiä Kristuksen Kirkkoon.

Viikko helluntain jälkeen juhlimme Pyhän Kolmiykseyden päivää. Silloin keskitytään siihen, kuinka Jumala ilmoittaa Raamatussa olevansa kolme persoonaa yhdessä jumaluudessa. On vain yksi ainoa tosi Jumala. Ja kuitenkin tässä on kolme jumalallista persoonaa, Isä ja Poika ja Pyhä Henki. Tämä on meille käsittämätön salaisuus, jonka voimme vain yksinkertaisesti uskoa Jumalan sanan perusteella.

Dani Puolimatka

Kristuksen ylösnousemuksen merkitys meille

Raamattu puhuu Jeesuksen ylösnousemuksesta paljon. Sillä on monia tärkeitä merkityksiä kristityille. Tässä kirjoituksessa nostan esiin neljä näkökulmaa:

1) Jeesuksen ylösnousemus osoittaa, että Jeesus on voittanut taistelun syntiä, kuolemaa ja pahan valtaa vastaan.

2) Herättämällä Jeesuksen kuolleista Isä on sanonut ”aamen” hänen sovitustyölleen ja julistanut synnit anteeksi

3) Kristuksen ylösnousemuksesta kasteen ja uskon kautta osallisina kristityt elävät uutta elämää.

4) Jeesuksen ylösnousemus on vakuutus meidän ruumiimme ylösnousemuksesta.

Voitto

Pääsiäisvirsissä näkyy vahvasti ajatus voitosta. Golgatan taistelu on päättynyt ja kolmantena päivänä Kristus-sankari nousee voitokkaana. Jeesuksen ylösnousemus oli välttämätön osa Jumalan suunnitelmaa, koska ilman sitä hänen voitonsa olisi jäänyt meille ikään kuin puolitiehen. Hän ei olisi selkeästi osoittanut kukistaneensa kaikkea pahan valtaa. Olisiko Jeesus ollut kuoleman voittaja, jos olisi hän itse

jäänyt kuoleman valtaan? Olisiko hän voittanut synnin, jos olisi jäänyt synnin palkan alle? Heittämällä päältään kuoleman kahleet Jeesus osoitti varmasti, että synti on sovitettu ja lankeemuksen seuraukset on tehty tyhjiksi. Näin voimme olla varmoja, että saatanan paha suunnitelma on tehty tyhjäksi.

Sovitustyön aamen

Paavali kirjoitti roomalaisille, että Jeesus ”on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden.” (Room. 4:25) Herättämällä Kristuksen kuolleista Isä osoitti hyväksyvänsä hänen uhrinsa. Jeesuksen ylösnousemus on Jumalan julistus siitä, että maailman synnit on sovitettu ja annettu anteeksi Kristuksessa. Tällä tavoin se on koko maailman vanhurskaaksi julistaminen.

Jeesuksen ylösnousemus takaa kristitylle Jeesuksen sovitustyön todellisuuden: ”Jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissäanne. – – Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista.” (1 Kor.

15:17,20) Ylösnousemus on varma vakuutus siitä, että ”hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien”. (1 Joh. 2:2)

Uusi elämä

Jeesuksesta sanotaan Raamatussa: ”minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä; mutta minkä hän elää, sen hän elää Jumalalle”. (Room. 6:10) Kasteen ja uskon kautta meidät on pelastettu. (Mark. 16:16) Olemme tulleet Jeesuksen pelastustyöstä osallisiksi. Olemme kulleet hänen kanssaan pois synnistä. Siksi ”niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.” (Room. 6:4) Jeesuksen ylösnousemuksen voimassa me saamme elää Jumalalle, emme enää synnille, Jumalan käskyjä seuraten.

Ruumiin ylösnousemus

Jeesuksen ylösnousemus takaa uskoville ruumiin ylösnousemuksen ja iankaikkisen elämän. Koska meidät on kastettu hänen kuolemansa osallisuuteen (Room. 6:4, Kol. 2:12), saamme myös nousta hänen kanssaan. Olemme saaneet

synnit anteeksi, ja niinpä koska iankaikkinen kuolema on otettu pois, otetaan kerran pois myös ruumiin kuolema. Jeesus on noussut kuolleista esikoisena kuoloon nukkuneista. Me odotamme vielä ruumiin ylösnousemusta. Uskossa nukkuneiden ruumiit lepäävät maassa. Mutta koska Jeesus on noussut, tiedämme, että myös he ja me nousemme kerran ikuisen iloon ruumiin ja sielun puolesta.

Kristuksen ylösnousemus on oikea Jumalan armon aarreaitta. Auta, Jeesus, meitä tutkimaan sitä ja vahvistumaan uskossa.

Vesa Hautala

YLÖSNOUSEMUKSEN HISTORIALLISSUUS

Pyhän Hengen todistus ja historiallinen todellisuus

Ylösousemus on keskeinen asia kristinuskolle. Jos Jeesus ei noussut kuolleista, uskomme on turha. (1 Kor. 15:14) Siksi kysymys ylösousemuksen historiallisesta totuudesta on todella tärkeä.

Kristitylle syy uskoa Jeesuksen ylösousemukseen on Pyhän Hengen todistus Kirjoitusten kautta. Kristillistä julistusta kuulemalla ja lukemalla sekä tutustumalla itse profeetallisiin ja apostolisiin kirjoituksiin syntyy vakuuttuneisuus ylösousemuksen todellisuudesta osana kristillistä uskoa.

Raamattuun uskova ei voi pitää Jeesuksen ylösousemusta vain uskonnollisena kokemuksena tai ei-ruumiillisenä henkimaailman ilmiönä. Evankeliumien kertomukset osoittavat painokkaasti, että Jeesus on ylösousemuksensa jälkeen ruumiillinen, elävä olento, jota opetuslapset saattoivat koskettaa ja joka pystyi vaikuttamaan ympäristöönsä esimerkiksi syömällä ruokaa. (Matt. 28:9; Luuk. 24:37–39,42–43; Joh. 20:27) Evankeliumien lisäksi myös muut Raamatun kirjoitukset osoittavat, että ylösousemus on olennainen osa Jumalan pelastussuunnitelmaa. (mm. Room. 4:25, 1 Kor. 15:17, 1 Piet. 1:3)

Ylösousemuksen todellisuutta voidaan kuitenkin tarkastella myös historiallisena kysymyksenä. Tällaisella ylösousemuksen historiallisuuden puolustamisella on oma arvonsa, vaikka se ei varsinaisesti olekaan evankeliumin julistusta. Se voi ottaa pois esteitä, joita ihmiset asettavat uskolle, ja hälventää uskovia vaivaavia epäilyksiä.

Ylösousemuksella oli paljon todistajia

Kaikki neljä evankeliumia kertovat Jeesuksen ylösousemuksesta. Ne ovat syntyneet eri paikoissa ja eri ihmisten kirjoittamina sekä jonkin verran eri aikaan. Niinpä niitä voidaan pitää itsenäisinä todistuksina varhaisen kristittyjen ylösousemususkosta. Kaikki evankeliumit mainitsevat apostolit ja Jeesusta seuranneet naiset ylösousemuksen todistajina. Myös Paavali nimeää ylösousemuksen todistajia ja kertoo lisäksi Jeesuksen ilmestyneen yhdellä kertaa ”enemmälle kuin viidellesadalle veljelle, joista useimmat vielä nytkin ovat elossa”. (1 Kor. 15:6)

Koska evankelistat ja Paavali mainitsevat useita todistajia nimeltä, heidän väitteensä oli mahdollista tarkistaa. Jos väitteet olisivat olleet keksittyjä, se olisi selvinnyt puhumalla silminnäkijöille tai niille, jotka tunsivat heidät. Näitä henkilöitä oli evankeliumien ja Ensimmäisen Korinttolaiskirjeen kirjoittamisen aikaan seurakunnissa. Olisivatko evankelistat ja Paavalit esittäneet väitteitä, joiden tiesivät olevan vääriä ja osoittautuvan

sellaisiksi tarkistettaessa? Olisiko kristillisissä seurakunnissa otettu vastaan pyhinä kirjoituksina tekstejä, jotka olivat todistettavasti väärässä näin keskeisessä asiassa?

Paavalin ja evankelistojen ohella myös muut Uuden Testamentin kirjoitukset edellyttävät Jeesuksen ylösnousemuksen tapahtuneena tosiasiana, vaikka kaikissa niissä ei suoraan puhutakaan aiheesta.

Opetuslasten lähetysinto ja kristinuskon leviäminen

Joku saattaa väittää, että ylösnouseen Jeesuksen silminnäkiäjinä mainitut henkilöt keksivät kaiken itse, näkivät näkyjä tai saivat uskonnollisia kokemuksia, mutta eivät todella kohdanneet ylösnoussutta Jeesusta. Evankeliumit kuitenkin kuvaavat opetuslapset ristiinnaulitsemisen jälkeen epätoivoisina ja pelokkaina, toiveet murskattuina. Tällainen reaktio on täysin odotettu psykologiselta kannalta. Evankeliumien mukaan opetuslapset eivät osanneet odottaa Jeesuksen ylösnousemusta, vaan se yllätti heidät. Ristiinnaulitseminen häpäisi Jeesuksen ihmisten silmissä niin, ettei enää pidetty mahdollisena, että hän olisi Messias. Apostolien usko ja julistus ylösnousemuksesta on inhimilliseltä kannalta yllättävää.

Tyhjää hautaa ei myöskään voi selittää sillä, että opetuslapset olisivat itse varastaneet Jeesuksen ruumiin, kuten juutalaisten keskuudessa alettiin väittää. (Matt. 28:13–15) Miksi he olisivat olleet täynnä intoa ja vaarantaneet elämänsä sellaisen takia, minkä tiesivät valheeksi? Uuden testamentin kirjoituksista käy selväksi, että opetuslapset todella uskoivat Jeesuksen nousseen kuolleista.

Tyhjä hauta osoittaa, että Jeesuksen ylösnousemus oli ruumiillinen. Myös evankeliumien kuvaukset Ylösnouseen kohtaamisesta korostavat sitä. Kyse ei siis ollut pelkistä näyistä tai uskonnollisista kokemuksista. Samoin ilmestyminen yhtä aikaa yli 500 veljelle sopii huonosti väitteisiin hallusinaatioista ja suggestiosta.

Voi myös kysyä, miten on mahdollista, että suuri joukko ihmisiä kääntyi uskomaan Jeesukseen elävänä Messiaana kaupungissa, jossa hänet oli vain vähän aikaa sitten julkisesti ristiinnaulittu? Sanoma Jeesuksen ylösnousemuksesta oli niin luotettava, että ihmiset uskoivat sen. Jos hänen hautansa ei olisi ollut tyhjä, väite olisi ollut helppo osoittaa paikansa pitämättömäksi. Opetuslasten väittäminen ruumisvarkaiksi ei ole mahdollinen selitys, kuten edellä todettiin.

Tässä on esitetty hyvin lyhyesti joitakin Jeesuksen ylösnousemukselle historiallisesta näkökulmasta. Moni tärkeä asia on pitänyt jättää tilan vähyden vuoksi huomiotta eikä vastaväitteitä ole juuri käsitelty. Kyseessä on siis lähinnä yleiskatsaus siihen, minkälaisia todisteita ylösnousemuksen historiallisuudelle voi esittää. Kristityn usko ylösnousemukseen jää kuitenkin aina lepäämään Jumalan sanan varmalla perustalla.

Vesa Hautala

”Kun Jeesus mennyt on taivaaseen...”

Jeesuksen taivaaseen astuminen lausutaan uskontunnustuksessa. Näin ollen tämä asia on uskovalle ihmiselle ja kirkolle hyödyksi. Se on uskon kohde. Mitä hyötyä on siitä, että Vapahtajamme on astunut ylös taivaaseen?

Kristuksen taivaaseen astuminen on meille hyödyksi siinä mielessä, että puolestamme kärsinyt ja kuollut Vapahtaja taivaaseen astumisensa jälkeen toteuttaa lupaustaan olla meidän kanssamme joka päivä maailman loppuun asti. Korotuksensa tilassa hän tulee avuksi lunastetuilleen niin, että hän tekee heidät osallisiksi syntien anteeksiantamuksesta ja vahvistaa uskossa. Hänen tästä työstään sanoo Raamattu: ”Tällä on katoamaton pappeus, sen tähden että hän pysyy iankaikkisesti, jonka tähden hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa.” (Hebr. 7:24,25) Näin Jeesus toimii jatkuvasti kirkkonsa hyväksi sitä varjellen ja vahvistaen.

Taivaaseen astuneella Jeesuksella on myös kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Tämä hänen valtansa ja siitä seuraava rauha uskoville on erityiseksi lohduksi maailman viimeisinä aikoina, jolloin pahan vallat voimakkaasti hyökkäävät Jumalan säättämiä järjestyksiä ja us-

kovia vastaan. Kun Jeesus valmisti opetuslapsiaan siihen, että hän oli menevä pois, hän sanoi: ”Rauhan minä jätän teille: minun rauhani – sen minä annan teille. En minä anna teille, niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö.” (Joh. 14:27) Pettymysten ja lupumuksen painaessa, jopa synnin syyttäessä, on voimassa Kristuksen armotyöhön perustuva rauha, jolla hän lohduttaa uskoviaan loppuun asti.

Kristuksen taivaaseen astuminen muistuttaa myös siitä, että hän on palaava takaisin. Kun opetuslapset katselivat taivaalle, he saivat kuulla: ”Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän.” (Apt. 1:11) Nyt elämme Kristuksen taivaaseen astumisen ja uskon täyttymyksen välistä aikaa. Vapahtaja siunaa seurakuntaansa, varjelee ja vahvistaa sen jokaiselta jäseneltä ja viimein palaa viemään omansa taivaan iloon. Näin Kristuksen taivaaseen astuminen lohduttaa meitä. Se antaa voimaa ja intoa evankeliumin työhön ja innostaa odottamaan Vapahtajan palaamista ja iankaikkista elämää.

Kimmo Närhi

Pyhä Henki tänään

Kun tutkimme Pyhän Hengen persoonaa ja työtä, usein ajattelemme Hänen vaikuttavaa läsnäoloaan ja voimaansa. Pyhä Henki oli aktiivinen Isän ja Sanan kanssa luomistyössä. Vanhan testamentin aikaan Pyhä Henki oli erityisellä tavalla vaikuttava yksittäisissä ihmisissä, jotka Jumala valitsi tiettyihin tehtäviin. Näin ollen profeetat käyttivät sanoja "Näin sanoo Herra" osoittamaan jumalallisen arvovaltansa ja opetuksensa. Pyhä Henki oli aktiivinen varsinkin varhaisen kirkon elämässä ja toiminnassa. Tuon ajan jälkeen Pyhän Kolmiykeyden kolmas persoona on kuitenkin käytännössä unohtunut suurelta osin kirkkohistoriaa. Jotkut jopa valittavat, että kirkko näyttää tänään tyhjältä, kuivalta ja olevan vailla hengenelämää verrattuna muihin aikoihin, kuten helluntaihin, apostolien päivään, ja kun kirkko julisti evankeliumia ympäri koko maailmaa.

Hyvä uutinen on, että Pyhän Hengen tehtävä tänään on edelleen sama kuin apostolien elinaikana (Joh. 16:14). Se, että kannam-

me paljon hedelmää, on meidän Isämme kunniaksi; osoittaen, että olemme Jeesuksen opetuslapsia. ”Samalla tavalla hän maailmassa kutsuu, kokoaa, valaisee, pyhittää ja Jeesuksen Kristuksen yhteydessä varjelee koko kristikunnan ainoassa oikeassa uskossa.”, (Vähä katekismus: II, 6).

Helluntailiike ja karismaattisen kristillisyyden myöhemmät aallot ovat johtaneet kristittyjä uuteen ”tietoisuuteen” Hengestä ja Hänen lahjoistaan uskovaisten elämässä. Tässä huomio keskittyy Pyhän Hengen työhön meissä—hengellisiin lahjoihin, jotka antavat meille uusia mahdollisuuksia tehtävissämme. Kiinnostus Pyhään Henkeen on keskittynyt paljolti Pyhältä Hengeltä saamiimme hyötyihin. Meidän täytyy kuitenkin muistuttaa itseämme, että Raamattu kertoo ennen kaikkea Jumalasta, eikä meistä tai meidän hengellisestä kykeneväisyydestämme. Jopa hengelliset lahjat, jotka otamme vastaan, ovat Jumalan lahjoja (1 Kor. 12:11). Pyhä Henki kantaa hedelmää sisimmässämme ja elämässämme. Teemme hyviä tekoja,

koska Hengen armollinen ja ilmainen työ on tehnyt sydämemme uudeksi ja Henki asuu siellä. Siksi on asianmukaista tutkia Pyhää Henkeä ja Hänen työtään raamatullisesta ja jumalakeskeisestä lähtökohdasta.

Me kaikki tiedämme, että päivittäisessä elämässä jotkut henkilöt saattavat saada enemmän "julkista" huomiota, ja kuitenkin ne, jotka vaikuttavat "kulissien takana", ovat olennaisia lähes jokaisessa yhteisessä yrityksessä. Sama on totta myös Jumalamme kanssa. Aivan kuin Pyhällä Hengellä olisi kummallinen kulissien takainen rooli elämässämme ja kirkon elämässä.

Apostolisen uskontunnustuksen kolmas uskonkohta alkaa: "Uskon Pyhään Henkeen." Tunnuksamme, että Pyhä Henki on iankaikkinen, yhdenvertainen, kolmiyhteisen Jumalan kolmas persoona. Pyhä Henki oli läsnä luomisessa ja vaikutti pelastavaa uskoa Adamin ja Eevan sydämissä syntiinlankeemuksensa jälkeen. Henki on luonut katumuksen ja uskon ihmissydämiin

aina siitä lähtien! Jopa kuningas Daavid tiesi tämän, kun psalmissa 51 hän rukoili, että Jumala ei poistaisi Pyhää Henkeään häneltä (Ps. 51:11). Pyhä Henki inspiroi profeettoja ja apostoleja Raamatun jokaisessa sanassa. Pyhän Hengen työ "kulissien takana" on todella välttämätöntä armollisen Jumalamme pelastavalle työille.

Pyhällä Hengellä oli erityisiä ilmestymisen hetkiä. Jeesuksen kasteessa (Matt. 3), helluntaina (Apt. 2) ja alkukirkon erityislahjoissa (1 Kor. 12; Room. 12) hänen tekonsa tunnistettiin selvästi. Mutta 21. vuosisadan kristityille Hänen työnsä pysyy pohjimmiltaan "kulissien takana". Hänen työnsä on todella olennaista ja tärkeää, kuten kaikkina aikoina läpi koko raamatullisen historian.

Pyhä Henki on "uskonalkajamme". Evankeliumin kautta kasteessa ja Sanassa Pyhä Henki syytytti pelastavan uskontulen sisimmäsänne. Ilman tätä lahjaa me emme voisi tunnustaa elävää uskoa Jeesukseen Herranamme. Me emme koskaan saa ajatella elävää uskoa

ja Jumalan pelastuksen lahjaa puh-
taasti vain siten, mistä se vapaut-
taa, aivan kuin pelastuksemme
olisi vain tarkoitettu pelastukseksi
synnistä, syyllisyydestä, vihasta ja
kuolemasta. Me kiitämme Jumalaa
siitä, että pelastus on kaikki tämä
ja enemmän. Se sisältää myös
Pyhän Hengen positiivisen siuna-
uksen; Hän asuu meissä, uudistaa,
vapauttaa ja muuttaa meitä.

1 Kor. 3:16 apostoli Paavali kir-
joittaa, "Ettekö tiedä, että te olette
Jumalan temppele ja että Jumalan
Henki asuu teissä?" Näin mei-
dän tahtomme muutetaan, "Mutta
meillä on Kristuksen mieli." (1
Kor. 2:16). Tämä on osa Jumalan
lupausta, joka on kirjoitettuna
Jeremian kirjan 31:33:ssa: "Minä
panen lakini heidän sisimpäänsä ja
kirjoitan sen heidän sydämiinsä; ja
niin minä olen heidän Jumalansa,
ja he ovat minun kansani". Kaikki
tämä tapahtuu, kun meidät kaste-
taan ja se vahvistetaan ja varjel-
laan elävänä Sanan saarnan kautta.
Vaikkakin pysymme syntisinä
ja olemme hyvin epätäydellisiä,
meidän tarvitsee tietää, että emme
pystyisi "olemaan Kristuksen
omia ja elämään Hänen johdolla-
sa Hänen valtakunnassansa", ellei
meillä olisi Pyhän Hengen apua.

1) Tässä yhteydessä pelastuksesta
puhutaan hyvin laajassa merkitykses-
sä tarkoittaen kaikkea, minkä Jumala
tekee saattaakseen meidät perille ian-
kaikkiseen elämään.

Näin Pyhä Henki on "uskonra-
kentajamme". Pyhien Kirjoitusten
kautta Hän avaa ymmärryksemme,
lisää tietoaamme Jumalan totuudes-
ta ja vahvistaa luottamustamme
Jeesukseen, joka johtaa päivittäis-
tä uskon elämäämme. Näin Pyhä
Henki on "uskonsäilyttäjämme".
Jotkut ovat pelänneet ja sanoneet:
"Entä jos menetän uskoni?" Kun
pysymme Kristuksen evankeliumi-
ssa, pitäen kiinni hänen ope-
tuksistansa, Pyhä Henki vaikuttaa
"kulissien takana", pitäen teidät
uskossa!!

Lopuksi Pyhä Henki on "kir-
konrakentaja", kun jaamme Jee-
sukseen elämän, kuoleman ja ylö-
nousemuksen evankeliumia maa-
ilmanlaajuisesti. Henki sytyttää,
vahvistaa ja varjelee uskoa katu-
vaisten syntisten sydämissä, että
niillä olisi iankaikkinen elämä.
Pyhä Henki on aivan yhtä paljon
työssä tänään, kuin hän on aina
ollut!

Rukous:

Rakas Pyhä Henki, älä koskaan
anna minun aliarvioida työtäsi,
jota teet "kulissien takana" sisim-
mässäni ja elämässäni evanke-
liumin kautta. Vaikuta ja innosta
minua säännölliseen jumalanpal-
velukseen ja Raamatun tutkimi-
seen. Ylistän Sinua yhdessä Isän
ja Pojan kanssa, nyt ja ikuisesti.
Aamen.

Ned Brockwell

Kristillisen Kirkon perustamisen juhla

Helluntaina me juhlimme Kristillisen Kirkon perustamista. Kun Pyhä Henki vuodatettiin opetuslasten päälle, toteutui tämä Raamatun ennustus: ”Näitten jälkeen minä olen vuodattava Henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, vanhuksenne unia uneksuvat, nuorukaisenne näkyjä näkevät. Ja myös palvelijain ja palvelijattarien päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni. Minä annan näkyä ihmeitä taivaalla ja maassa: verta ja tulta ja savupatsaita; aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi, ennen kuin Herran päivä tulee, se suuri ja peljättävä. Ja jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu. Sillä Siionin vuorella ja Jerusalemissa ovat pelastuneet, niin kuin Herra on sanonut; ja pakoonpäässeitten joukossa ovat ne, jotka Herra kutsuu.” (Jooel 2:28–32)

Pyhä Henki antoi tuolloin opetuslapsille ihmeellisen kyvyn puhua kieliä, joita he eivät aiemmin osanneet. Niinpä kaikki ne juutalaiset, jotka olivat tulleet Jerusalemiin eri puolilta ja jotka puhuivat äidinkielenään eri kieliä, kuuluivat evankeliumin omalla kielellään. Välittömästi Pyhä Henki oli työssä ja vaikutti evankeliumin sanalla uskon noin kolmessa tuhannessa ihmisessä.

Tästä lähtien apostolit julistivat Jumalan sanaa ja Pyhä Henki sanan kautta lisäsi jatkuvasti uusia ihmisiä kristilliseen Kirkkoon. Näin on tapahtunut aina meidän päiviimme asti ja tapahtuu yhä. Vieläkin Pyhä Henki Jumalan sanan ja sakramenttien kautta vaikuttaa ihmisissä uskoa Jeesukseen ja lisää jatkuvasti ihmisiä Kristuksen ruumiiseen, hänen Kirkkoonsa.

On myös huomattava, että Pyhän Hengen vaikuttama julistus keskittyy juuri Jeesukseen, hänen ristinkuolemaansa ja ylösnousemukseensa. Tämä on selvästi nähtävissä myös siinä, mitä apostolit puhuivat helluntaina. He julistivat ristiinnaulittua ja ylösnoussutta Kristusta. Tänäkin päivänä todellinen Pyhästä Hengestä lähtöisin oleva julistus on Jumalan sanan mukaista julistusta Jeesuksesta, joka on sovittanut koko maailman synnin ristillä ja noussut ylös kuolleista.

Joku voi myös miettiä, että jos kristillinen Kirkko perustettiin vasta kaksituhatta vuotta sitten, miten on käynyt niille ihmisille, jotka ovat elä-

neet ennen Jeesusta. Kuitenkin on niin, että Aadamista ja Eevasta lähtien kaikki ne, jotka ovat uskoneet Jumalan lupaukseen tulevasta Vapahtajasta, Messiaasta, ovat pelastuneet juuri tämän uskon kautta. Heidän uskonsa on ollut sama kuin kristillisen Kirkon tänäkin päivänä, tosin sillä erotuksella, että he ovat uskoneet Vapahtajaan, joka on tulossa, me taas uskomme Vapahtajaan, joka on jo tullut. Uskon kautta Kristukseen Vanhan liiton pyhät ovat jo olleet osallisia Uuden liiton todellisuudesta. Hekin kuuluvat Kristuksen Kirkkoon, vaikka ajassa Uusi liitto asetettiin vasta Kristuksen ollessa maan päällä.

Näin Pyhä Henki on maailman alusta lähtien koonnut Jumalan sanalla ihmisiä kristilliseen Kirkkoon, ja niin hän tulee tekemään maailman loppuun asti. Kiitäkäämme Jumalaa siitä, että hän on kasteen ja sanansa voimalla vaikuttanut meissä uskon ja näin liittänyt meidätkin jäseniksi Kristuksen ruumiiseen tehden meistä osallisia tulevasta taivaan kirkkaudesta.

Dani Puolimatka

Pyhän Kolmiykseyden salaisuus

Jumalan olemus on ja pysyy ihmisjärjelle salaisuutena. Erityisesti tämä on havaittavissa Jumalan kolmiykseyden osalta. Siksi on torjuttava ihmisjärjen yritykset käsittää ja selittää Jumalan kolmiykseyttä. Professori Franz Pieper varoittaa tästä asiasta Raamattuun viitaten: ”Mielettömyyttä hipovaa itsekorotusta on, jos likinäköinen ihminen, joka ei edes tiedä sitä, mitä hänen kaltaisessaan, nimittäin ihmisessä, on (1 Kor. 2:11), kuvittelee voivansa tietää, mitä on majesteettillisessa Jumalassa, joka asuu valkeudessa, johon ei yksikään ihminen tulla taida (1 Tim. 6:16; Joh. 1:18).” (Franz Pieper, Kristillinen dogmatiikka, vuoden 1961 suomennos. s. 149)

Tästä huolimatta Raamattu selvästi opettaa Jumalan kolmiykseyttä, nimittäin sitä, että on yksi jumalallinen olemus ja kolme persoonaa. Kristus osoittaa olevansa tosi Jumala monella tavalla. Hän sanoi: ”*Ei kukaan sitä (minun henkeäni) minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen; sen käskyn minä olen saanut Isältäni.*” (Joh. 10:18) Vapahtaja viitasti psalmiin 100 sanoessaan olevansa Daavidin Herra: ”*Ja fariseusten ollessa koolla Jeesus kysyi heiltä sanoen: ”Mitä arvellette Kristuksesta? Kenen poika hän on?” He sanoivat hänelle: ”Daavidin.” Hän sanoi heille: ”Kuinka sitten Daavid Hengessä kutsuu häntä Herraksi, sanoen: ’Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi alle.’ Jos siis Daavid kutsuu häntä Herraksi, kuinka hän on hänen poikansa?”*” (Matt. 22:41–45)

Pyhän Hengen jumaluus käy ilmi mm. siitä, että hän muiden jumaluuden persoonien kanssa loi maailman (1 Moos. 1:2) Hän myös puhui Daavidin kautta ja on antanut koko Jumalan sanan: ”*Ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta.*” (2 Piet. 1:21) Kun Ananias ja Saffiira olivat valehdelleet ja pettäneet Pyhää Henkeä, he valehtelivat Jumalalle: ”*Ananias, miksi on saatana täyttänyt sinun sydämesi, niin että koetit pettää Pyhää Henkeä ja kätkit osan maatilain hinnasta? – – Et sinä ole valhetellut ihmisille, vaan Jumalalle.*” (Apt. 5:3,4)

Huolimatta siitä, että ihmisjärki ei voi käsittää Jumalan olemusta, Raamatun opetus kaikkien persoonien teosta on hyvin lohdullinen ja ohjaa Kristuksen tuntemiseen. Isä Jumala sanoi Kristuksesta: ”*Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt; häntä kuulkaa.*” (Matt. 17:5) Vapahtaja sanoo: ”*Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.*” (Matt. 11:28) Pyhän Hengen virasta Jeesus sanoo: ”*Hän on minut kirkastava.*” (Joh. 16:14)

Näin Raamatun opetus pyhästä Kolmiykseydestä ohjaa katumuksessa ja uskossa turvaamaan Kristukseen Vapahtajana ja omistamaan hänessä syntien anteeksiantamuksen. Vaikka Jumalan tuntemisemme on täällä ajassa rajallista, on se kuitenkin uskossa Kristukseen oikeaa ja pelastavaa Jumalan tuntemista, joka ajan vaivojen jälkeen vaihtuu Jumalan täydelliseen tuntemiseen.

Kimmo Närhi

Epäonnistuneita kolminaisuusopin havainnollistuksia

Kolminaisuusoppi, eli oppi Jumalan kolmiykydestä, on Jumalan sanassaan ilmoittama totuus ihmiskunnalle. Kyseessä on totuus, jonka kautta Jumala tekee itsensä tunnetuksi (Matt. 28:19) ja jollaisena Jumala haluaa tulla tunnetuksi (Matt 11:27). Tähän totuuteen kristillinen Kirkko on aina tunnustautunut ja ammentaa siitä joka aika armon ja viisauden aarteita sielujen lohdutukseksi. Kyseessä on keskeinen kristillinen oppi, jota seurakunnassa tulee vaalia ja opettaa. Usein kuulee ihmisiä vaivaavan, että kolminaisuusoppi koetaan vaikeana, jopa mahdottomalta ymmärtää. Tämä kokemus on varmasti meille kaikille yhteinen, sillä vaikka tämä oppi on selkeästi ilmoitettu Raamatussa, ei inhimillinen järki pysty sitä koskaan käsittämään.

Joku saattaakin ihmetellä, miksi halutaan vaalia oppia, joka ei ole käsitettävissä. Kuinka sellaista oppia voidaan pitää uskon kannalta välttämättömänä? Yksinkertainen vastaus kysymykseen on: koska Jumala sanassaan opettaa itsestään niin. Hän ei alistu järkemme käsitettäväksi, vaan ilmoittamaan itsensä meille Isänä ja Poikana ja Pyhänä Henkenä. Jumalan kolminaisuudesta opettamisen helpottamiseksi on ajan myötä kehitelty erilaisia havainnollistuksia – analogioita – joiden kautta asiaa on yritetty tehdä ymmärrettävämmäksi. Mutta jos

järkemme ei voi käsittää Jumalan kolminaisuutta, niin kuinka käyttökelpoisia analogiat voivat olla? On todettava, että havainnollistuksilla on kyllä hyvä pyrkimys opettaa ymmärrettävästi, mutta samasta syystä ne lähes poikkeuksetta epäonnistuvat ja – mikä on surullista – opettavat Kolminaisuudesta väärin.

Ennen kuin arvioimme joitain tunnettuja analogioita, meidän on syytä lyhyesti palauttaa mieleen, mikä on oikea opetus Pyhästä Kolminaisuudesta. Ensiksi, Jumala on *kolme persoonaa* (Matt. 3:13–17); toiseksi, jokainen näistä persoonista on *tosi Jumala* (Joh.1:1; Ap.t. 5:3-4); kolmanneksi, Jumala on yksi (5.Moos. 6:1; Mark. 12:29).

Nämä kolme toteamusta ovat Raamatun ilmoittama totuus, jota Kirkko on puolustanut harhaoppeja vastaan, jotka ovat järkeillen pyrkineet hajottamaan kristillistä jumalakäsitystä. *Modalismi* on harha, joka kieltää Jumalassa olevan kolme persoonaa. Se esittää Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen olevan vain erilaisia tapoja joilla Jumala ilmaisee itsensä ihmisille. Matteuksen evankeliumin kuvauksessa Jeesuksen kasteesta Jumala kuitenkin ilmaisee itsensä kolmena persoonana. Jokaisen kolmen persoonan jumaluutta vastustaa sen sijaan *areiolaisuus*. Se opettaa, että Vain Isä on todellinen iankaikkinen Jumala, kun taas Kristus ja Pyhä

Henki ovat Isän luomia olentoja. Raamattu opettaa kuitenkin sekä Kristuksen, että Pyhän Hengen olevan tosi Jumala (Ap.t. 5:4; Kol. 2:9). Myös Jumalan ykseyttä vastaan on opetettu. *Partialismin* mukaan Jumala koostuu kolmesta osasta, joista varsinainen Jumala koostuu, vielä karkeampi on *triteismi*, joka kolmiykseyden sijaan opettaa olevan kolme eri Jumalaa, jotka voivat omistaa jotain yhteistä olemuksensa osalta. Analogian tulee siis vastoin näitä harhoja pitää kiinni kaikista kolmesta yllä mainitusta Raamatun opinkohdista, jotta se selittää kolminaisuutta oikein ja kristillisesti. Seuraavaksi tarkastelemme neljää tunnettua havainnollistusta kolminaisuudesta.

”Kolminaisuus on kuin vesi, jolla on kolme eri olomuotoa: nestemäinen, kiinteä ja höyry. Muodon muuttuessaakin se on silti samaa ainetta.” Tämä saattaa kuulostaa hyvältä, mutta kolminaisuuden kannalta siinä on ongelma: havainnollistus kumoaa Jumalan kolmen persoonan todellisuuden. Vesi ei voi olla yhtäaikaaisesti kuin yhdessä olomuodossa, kun taas Jumala on kolme persoonaa. Tämä analogia opettaa modalistista jumalakäsitystä.

”Kolminaisuus on kuin kananmuna, joka on yksi, mutta siinä on keltuainen, valkuainen ja kuori.” Tähänkin lausumaan on löydetty asia, jossa yhdistyy kolme siihen kuuluvaa osaa. Osat ovatkin lausuman heikkous, sillä muna koostuu osista, ja on vasta niiden summa.

Yhtä ongelmallinen on tunnettu analogia kolminaisuudesta kuin kolmiapilana, jossa kolme lehteä muodostavat yhden kokonaisuuden. Nämä analogiat ovat opiltaan partialistisia, jopa triteistisiä.

On olemassa myös tapa esittää kolminaisuus aurinkona, jossa ”on toisaalta tähti, kirkkaus ja kuumuus”. Kirkkaus ja kuumuus eivät kuitenkaan ole olemukseltaan tähti, vaan sen sijaan ovat tähden aiheuttamia. Tämä analogia esittää siis kolminaisuuden areiolaisen harhan mukaan.

Huomaamme siis että puhuttaessa kolminaisuudesta, ei riitä että etsimme ilmiöitä, joissa näemme kolmen tekijän olevan liittyneenä yhdeksi, tai yhden muodostuvan kolmesta. Jumala on iankaikkinen, ajan ja tilan ulottumattomissa. Siksi kaikki, mitä hänestä yritämme havainnollistaa järkemme tavoiteltavaksi, on tuomittu epäonnistumaan. Meidän on tydyttävä siihen, että tässä ajassa kolminaisuus jää meille mysteeriksi ja tulee uskoa se, kuten Athanasioksen uskontunnustus mitä parhaiten lausuu julki: ”*Yleinen usko on tämä: me kunnioitamme yhtä ainoaa Jumalaa kolminaisuudessa ja kolminaisuutta ykseydessä sekoittamatta persoonia ja jakamatta perusolemusta. Sillä toinen on Isän persoona, toinen Pojan, ja toinen Pyhän Hengen, mutta Isän, Pojan ja Pyhän Hengen jumaluus on yksi ainoa: kunnia yhdenvertainen, majesteetti yhtä iankaikkinen.*”

Markus Mäkinen-Taina

Miksi samat juhlat joka vuosi?

Nykyään monet kokevat kirkkovuoden vanhanaikaisena, kaavamaisena, jämähtämisenä paikoilleen. Monet haluaisivat vaihtelua, jännitystä, yllätyksellisyyttä. Kirkkovuotta arvostellaan monella eri tavalla. Saatetaan esimerkiksi ajatella, että on Pyhän Hengen kahlitsemista etukäteen määrätä, mitä Raamatun tekstejä luetaan minäkin sunnuntaina. Kuitenkin on juuri niin, että Pyhä Henki toimii aina Jumalan sanan kautta. Miten se voisi olla Pyhän Hengen kahlitsemista, jos jumalanpalveluksessa luetaan Jumalan sanaa, joka on juuri se väline, jonka kautta Pyhä Henki toimii?

On toki niin, että kirkkovuosi on ehdonvallan asia. Meillä ei ole Raamatussa käskyä järjestää jumalanpalveluselämääme juuri jonkun erityisen kirkkovuoden mukaan, emmekä siis voi sitä keneltäkään vaatia Jumalan sanan määräyksenä. Mutta tämä ei toisaalta tietenkään tarkoita sitä, että meidän tulisi automaattisesti luopua kirkkovuodesta. Meidän tulisi ennen kaikkea miettiä, mikä rakentaa seurakuntaa parhaiten.

On monta syytä, miksi kirkkovuosi olisi hyvä säilyttää. Augsburgin tunnustuksen puolustuksessa sanotaan: ”Kuitenkin he noudattivat ihmisperäisiä tapoja niiden ulkonaisen hyödyn vuoksi: jotta kansa tietäisi, milloin on kokoonnuttava, jotta kirkoissa esikuvan vuoksi kaikki kävisi hyvässä järjestyksessä ja arvokkaasti ja jotta kansa saisi myös jonkinlaista kasvatusa. Onhan erityisillä juhla-ajoilla ja jumalanpalvelusmenojen vaihtelulla suuri merkitys kansan neuvomisessa. Näistä syistä isät tahtoivat säilyttää jumalanpalvelustavat, ja näistä syistä meidänkin mielestämme voidaan perinnäiset tavat perustellusti säilyttää.” (Apol. XV, 20–21. Tunnustuskirjat 1990, s. 191–192)

Kirkkovuodella on suuri merkitys juuri kristillisen uskon opettamisessa seurakuntalaisille. Kun tarkastelee sitä, miten kirkkovuosi rakentuu, voi huomata, kuinka suuri merkitys Kristuksen elämällä on kirkkovuodessa. Adventista pääsiäiseen seuraamme Kristuksen elämää hänen syntymästään aina hänen ristinkuolemaansa, ylös-

nousemukseensa ja taivaaseen astumiseensa saakka. Näin huomio keskittyy Kristuksen elämään ja siihen, mitä hän on tehnyt meidän puolestamme. Kirkkovuosi pitää siis omalta osaltaan huolen siitä, että saarnatestit keskittyvät Jeesukseen ja hänen lunastustyöhönsä.

Kirkkovuosi auttaa myös siinä, että kristillisen uskon pääkohdat tulevat vuosi toisensa jälkeen opetuksi seurakunnalle. Kirkkovuosi varjelee seurakuntaa yksittäisen saarnaajan päähänpistoilta ja mieltymyksiltä. Jos saarnaaja saa aina itse täysin vapaasti valita saarnatekstin, tämä johtaa helposti siihen, että saarnaaja valitsee sellaisia tekstejä, jotka häntä itseään kiinnostavat tai joista on helppo saarnata. Tällöin julistuksesta tulee yksipuolista. Kirkkovuosi edistää sitä, että seurakunnassa tapahtuva opetus on monipuolista Jumalan sanan opetusta, ja haastaa myös saarnaajan saarnaamaan sellaisistakin teksteistä, joita hän ei itse välttämättä tulisi valinneeksi esimerkiksi niiden haastavuuden tähden.

Joku saattaa arvostella kirkkovuotta juuri siitä, että samat

asiat toistuvat vuodesta toiseen. On kuitenkin niin, että syntisinä ihmisinä meidän on tarpeen kuulla vuodesta toiseen samat asiat. Apostoli Paavali kirjoittaa: ”Samoista asioista teille kirjoittaminen ei minua kyllästytä, ja teille se on turvaksi.” (Fil. 3:1) Oikeastaan on niin, että meidän tulee kuulla päivittäin samat asiat. Syntisinä ihmisinä meidän tulee toisaalta joka päivä kuulla lain tuomio synneistämme. Toisaalta meidän tarvitsee kuulla päivittäin evankeliumin sana siitä, että Kristuksen ristinkuoleman tähden meillä on syntien anteeksiantamus. Näin kirkkovuosi tukee myös sitä, että me kuulemme jatkuvasti ja toistuvasti niitä asioita, joita meidän tarvitseeekin kuulla.

Kirkkovuosi on siis hyvin hyödyllinen seurakunnalle, sillä se pitää huolen että kaikki tapahtuu hyvässä järjestyksessä, se varjelee seurakuntaa ja rakentaa sitä monipuolisella Jumalan sanan opetuksella. Sen tähden meidänkin on hyvä säilyttää kirkkovuosi.

Dani Puolimatka

Kirkkovuoden kehittyminen

Kirkkovuoden juuret ulottuvat aina Vanhaan testamenttiin saakka. Israelin tuli Jumalan lain mukaan viettää jokaviikkoista sapattia ja seitsemää vuosittaista juhlaa. Näiden lisäksi oli erityisiä merkkivuosia, kuten riemuvuosi, jota vietettiin joka 50. vuosi. Kristityt eivät ole enää sidottuja näihin juhliin, mutta ne ovat kuitenkin taustalla, kun puhutaan kirkkovuoden kehitymisestä.

Uudesta testamentista emme löydä käskyä siitä, että jonakin tiettyinä päivänä tai aikana pitäisi viettää juhlaa. Se on kuitenkin säädetty, että kristittyjen tulee viettää jumalanpalvelusta. Apostolien aikaan sitä vietettiin joka sunnuntai (esim. Apt. 20:7). Tätä käytäntöä kristillinen Kirkko on noudattanut heidänkin jälkeensä. Ensimmäinen viikonpäivä on erityisen sopiva jumalanpalvelukselle, koska se on Kristuksen ylösnousemuksen päivä, uuden luomakunnan ensimmäinen päivä.

Varhaisina vuosisatoina ei oikeastaan ollut kirkkovuotta, vaan kristityt jäsensivät ajan kulumista aina sunnuntaista sunnuntaihin. Heillä oli kaksi viikoittaista paastopäivää, keskiviikko ja perjantai, ja viikko huipentui sunnuntaihin.

300-luvulla kirkkoviikosta siirryttiin kirkkovuoteen. Perustava ajan kohta, jonka varaan muu vuosi jäsenyi, oli pääsiäinen ja sitä edeltämään kehittynyt 40 päivän suuri paasto. Jo 300-luvulla Israeliin alkoi suunnata pyhiinvaeltajien joukkoja, jotka halusivat vieraila jouluna Beetlehemissä, pääsiäisenä Pyhän haudan kirkolla ja helatorstaina Öljymäellä. Samoihin aikoihin syntyi tapa lukea tiettyjä Raamatun tekstejä niihin liittyvien juhlien aikana.

Vuosisatojen kuluessa kirkkovuoteen tuli paljon lisää juhlia. Kun aluksi juhlat keskittyivät Kristuksen elämäntapahtumien ympärille, myöhemmin – erityisesti keskiajalla – pyhimyksille alettiin järjestää lukemattomia juhlia. Toki silti suuret juhlat säilyttivät keskeisen asemansa.

Luterilainen uskonpuhdistus vaikutti kirkkovuoden kulkuun siten, että se karsi rankasti pyhimysten kunniaksi vietettyjä juhlia. Se säilytti vain suuret juhlat ja erälle Raamatun henkilöille omistetut pyhäpäivät. Näin se korosti normaalisti sunnuntaina vietettävän pääjumalanpalveluksen merkitystä. Luterilainen kirkko on jatkanut uskonpuhdistuksen viitoittamalla tiellä, eikä sen jälkeen kirkkovuoden kiertoon ole tehty suuria muutoksia.

Mika Bergman

Pääsiäishartaus

Ei hän ole täällä

”Enkeli puhutteli naisia ja sanoi heille: ”Älkää te peljätkö; sillä minä tiedän teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu. Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niin kuin hän sanoi.” (Matt. 28:5,6)

Pääsiäisaamuna naiset tahtoivat voidella Jeesuksen ruumiin. Suureksi hämmästyksekseen he eivät löytäneet Jeesusta haudasta, vaan saivat kuulla enkelin sanat: *”Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niin kuin hän sanoi.”* Enkelin lyhyet sanat todistavat kolme tärkeää asiaa.

Ensiksi tulee vahvistetuksi Jeesuksen todistuksen pätevyys. Hän oli useaan kertaan sanonut, että hän jälleen ottaa henkensä ja nousee kuolleista. Kun opetuslapset ja heidän mukanaan muutkin kuulivat noita sanoja, eivät he vielä käsittäneet, mistä oli kysymys. Nyt, tyhjän haudan äärellä naiset ja heidän myötäan opetuslapset tulivat käsittämään Jeesuksen sanojen luotettavuutta. Tämä Vapahtajan sana kuuluu meillekin pyhässä Raamatussa ja sen mukaisessa opetuksessa. Itse Jumala muuttumattomalla sanallaan näin kutsuu luokseen autuutta omistamaan.

Sanat ”Ei hän ole täällä” osoittavat myös syntien sovituksen pä-

teväksi. Jeesus meni ristille synnin tähden. Ei kuitenkaan oman syntinsä tähden, vaan siksi, että hänen päälleen luettiin meidän syntivelkamme. Synnin palkka, kuolema, tuli hänen osakseen. Kun hän on noussut kuolleista, hän osoittaa, että syntivelka on maksettu iankaikkisesti pätevällä tavalla. Pääsiäisaamun ihme on siis varma todistus sinulle siitä, että sinunkin synnistäsi on maksettu täydellinen ja riittävä hinta. Siksi ”ei hän ole täällä” antaa varman turvan synnin syytöstä vastaan ja Jumalan rauhan.

Kun Kristus nousi kuolleista, hän nousi esikoisena kuoloon nukkuneista. Tämä on varma tae siitä, että jokainen häneen uskova myös nousee kuolleista iankaikkiseen elämään. Tämän ajan keskeillä vaellamme kuoleman voimien vaikutuksen alla emmekä voi välttää ajallista kuolemaa. Kristuksen ylösnousemus antaa kuitenkin varman perusteen jo nyt omistaa uskossa taivaallinen ilo. Tähän kristillinen seurakunta jumalanpalvelusta viettäessään uskonsa päämääränä tunnustautuu lausueksaan: ”Minä uskon ... iankaikkisen elämän.”

Kimmo Närhi

Helatorstain hartaus (Mark. 16:19)

”Kun nyt Herra Jeesus oli puhunut heille, otettiin hänet ylös taivaaseen, ja hän istui Jumalan oikealle puolelle.”

Helatorstaina muistamme Kristuksen taivaaseen astumista. Tämä tarkoittaa sitä, että Kristus inhimillisen luontonsa puolesta astui ylös taivaaseen ja asettui Isän oikealle puolelle. Isän oikea puoli ei tarkoita mitään tiettyä paikkaa, vaan kuvaa sitä pysyvää hallitsijan asemaa, johon Kristuksen inhimillinen luonto taivaaseenastumisen myötä on asetettu. Toisin sanoen, astuttuaan ylös taivaaseen Kristus hallitsee myös inhimillisen luontonsa puolesta kaikkea.

Maan päällä ollessaan Kristus oli alennuksen tilassa, orjan muodossa. Hänen inhimillinen luontonsa oli kyllä jo hänen sikiämisestään saakka osallinen jumalallisesta vallasta. Mutta hän ei käyttänyt tätä valtaansa aina ja täydellisesti, vaan ainoastaan silloin, kun se kuului hänen lunastustyöhönsä. Kristus teki tämän, jotta hän voisi täyttää Jumalan lain meidän puolestamme ja sovittaa koko maailman synnin ristillä.

Kolmantena päivänä Kristus nousi kuolleista. Neljäkymmenen päivän ajan hän näyttäytyi opetuslapsilleen. Sitten hän näkyvästi astui ylös taivaaseen. Opetuslapset eivät enää nähneet Jeesusta ruumiillisesti. Mutta kuitenkin Jeesus sanoi, että hän on heidän kanssaan joka päivä. Miten tämä on mahdollista?

Kristus on taivaaseenastumisensa myötä myös inhimillisen luontonsa puolesta kaikkialla läsnä. Tämä antaa meille suurta lohtua. Monesti joku saattaa ajatella, että olisi ollut parempi, että Kristus olisi jäänyt maan päälle meidän nähtäväksemme. Mutta maan päällä ollessaan Kristus oli inhimillisen luontonsa puolesta läsnä vain yhdessä paikassa kerrallaan. Nyt, kun hän on noussut ylös taivaaseen, on hän myös ihmisyytensä puolesta läsnä kaikkialla. Sanassa ja sakramenteissa Kristus tulee meidän luoksemme ja lahjoittaa meille syntien anteeksiantamuksen.

Riemuitkaamme siis tänäkin helatorstaina siitä, että meillä on veljenämme Vapahtaja, joka hallitsee kaikkea taivaassa ja maan päällä ja joka on meidän kanssamme joka päivä lahjoittaen meille armonsa armonvälineidensä kautta.

Rukoilkaamme: Rakas taivaallinen Isä, kiitos siitä, että Kristus on joka päivä kanssamme ja rohkaisee ja lohduttaa meitä kaikissa ahdingoissamme. Kiitos, että Kristus ei ole kaukana meistä, vaan aivan lähellä. Kiitos, että sanan ja sakramenttien kautta Kristus tulee luoksemme ja lahjoittaa meille syntien anteeksiantamuksen. Aamen.

Dani Puolimatka

Helluntain hartaus

Helluntaina muistetaan sitä, miten Pyhä Henki laskeutui tulisina kielinä apostolien päälle. Sitä vietetään kristillisen Kirkon perustamisen juhlanä. Hengellään Jumala kokoaa yhteen Jumalan lapset, jotka ovat hajallaan maailmassa.

Synti tuottaa hajaannusta. Se erottaa ihmisen Jumalan yhteydestä. Se rikkoo myös ihmisten välisiä suhteita. Yksi synnin seurauksista oli kielten sekoittuminen Baabelissa, josta Ensimmäisessä Moo-

seksen kirjassa kerrotaan. Ihmisten ylpeyden tähden Jumalan täytyi hajottaa ihmiskunta eri kieliksi ja kansoiksi, etteivät he olisi saaneet aikaan jotain vielä pahempaa.

Mutta helluntaina tämä hajaannus päättyi. Apostolien saadessa Pyhän Hengen he alkoivat puhua evankeliumia kaikilla kielillä. Ihmiskunnan hajonnut ykseys palautui, mutta ei inhimillisen ylpeyden, vaan Jumalan armotyön kautta. Jumala osoitti, että hän haluaa evan-

keliumilla koota kaikista kansoista itselleen yhden kansan, yhden, pyhän yhteisen kristillisen Seurakunnan.

Synnin tähden mekin olisimme ansiosta hajallaan maailmassa ilman Jumalaa ja hänen vihansa alla. Mutta Jumala on armosta synnyttänyt meidät kansansa jäseniksi pyhän kasteen kautta. Olemme syntyneet uudesti vedestä ja Hengestä, kuten Jeesus sanoi. (Joh. 3:5) Synnin rikkoma yhteys Jumalaan on palautettu. Pyhä Henki on tuonut meidät Isän yhteyteen Pojan kautta. Olemme jäseniä Kristuksen ruumiissa. Pyhä Henki on yhdistävä ja uutta luova.

Siksi elämä Kirkossa, jonka hän synnyttää, on myös elämää yhteydessä ja uudessa elämässä. Jumala tahtoo hävittää uskoviensa väliltä maailmalliset raja-aidat. Apostoli Paavali kirjoitti: ”Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällemme pukeneet. Ei ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Kristuksessa Jeesuksessa”. (Gal. 3:27–28) Uskovien ulkoiset tehtävät, kutsumukset, olosuhteet ja roolit vaihtelevat, mutta heidän uskonsa, Herransa ja taivaallinen perintönsä on sama. Kohtele siis veljiäsi ja sisariasi uskossa samalla rakkaudella äläkä pidä toista arvokkaampana kuin toista.

Kristuksen Seurakunta elää uutta elämää Herransa kanssa. Sitä luonnehtii rakkaus. Pyhä Henki vaikutti helluntain jälkeen voimallisesti Jerusalemin alkuseurakunnan elämässä, niin että uskovat keskinäisessä rakkaudessa pitivät toisistaan huolta ja jakoivat omastaan tarvitseville. Edelleen hän vaikuttaa Kirkossaan kehottaen meitä rakkauden tekoihin lähimmäistä kohtaan. Pyhä Henki tahtoo kasvatata meissä hedelmäänsä: rakkautta, iloa, rauhaa, pitkämielisyyttä, ystävällisyyttä, hyvyyttä, uskollisuutta, sävyisyyttä, itsensähillitsemistä. (Gal. 5:22) Pyri Kristuksen armosa kantamaan runsaasti hedelmää, koska sinullakin on Pyhän Hengen lahja.

Hengen vaikuttama uudistus uskovien sydämissä on ikään kuin ensihedelmää uudesta luomisesta, jossa kaikki synti, joka täällä erottaa meitä Jumalasta ja toinen toisestamme, on kokonaan poissa. Nyt me vielä huokaamme odottaen sitä, mutta Pyhä Henki huokaa kanssamme rukoillen sanomattomin huokauksin puolestamme. (Room. 8:26,27) Tämän jumalallisen esirukouksen turvissa Kirkko kulkee kohti luomakunnan lunastusta turmeluksen orjuudesta. Silloin Pyhän Hengen yhdistävä ja uutta luova työ tulee lopulliseen päätökseensä. Siihen sinäkin olet uskossa matkalla.

Vesa Hautala

Pyhän Kolmiykseyden päivän hartaus Luuk. 7: 16

"Ja heidät kaikki valtasi pelko, ja he ylistivät Jumalaa sanoen: 'Suuri profeetta on noussut meidän keskellemme', ja: 'Jumala on katsonut kansansa puoleen'.

Ihmiset Nainissa sanoivat, "Jumala on tullut auttamaan kansaansa". Heidän lausumansa oli tarkempi kuin jotkut heistä olivat saattaneet tarkoittaa. Oli totta, että Jumala tuli kansansa luokse tuomalla nuoren miehen takaisin elämään. Jumala itse henkilökohtaisesti suoritti tämän ihmeen—Jumala-ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, kautta. Apostoli Paavali sanoo kirjeessään Kolossan kristityille "Sillä hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti" (Kol. 2:9). Nainin kansa ei ollut vain nähnyt suurta ihmettä, jossa kuollut mies palasi elämään, mutta se todella näki, kuinka Jumalan itse ihmislihassa, Jumalan täyteys Kristuksessa, suoritti tuon ihmeen!

Tämä kaikki on meille ihmeellistä. Pyhän Kolmiykseyden ja Jeesuksen lihaksitulemisen oppi ylittää käsityskykymme. Miten Jumala voi olla taivaassa henkenä (jolla ei ole lihaa eikä luita) ja samanaikaisesti maan päällä ihmisenä? Jumala on suurempi kuin aika ja tila, jotka hän loi, mutta silti

Jumalan täyteys oli Kristuksessa. Emme voi ymmärtää tätä yhtään paremmin nyt, kuin mitä ymmärsimme pikkulapsina. Silti lapsina me yksinkertaisesti uskoimme, että se on totta. Olen oppinut yhä enemmän – ja vieläkin opin –, että kaikkea elämästä, ja erityisesti Jumalasta, ei tarvitse ymmärtää. Mutta usko uskoo!

Vaikka opetus, että Jumala on kaikkialla, on mysteeri järjellemme, se on lohdutus sydämellemme! On lohdullista tietää, että missä tahansa elämme, Jumala, Isä, joka teki meidät, yhä jatkaa meidän varjelemistamme. On lohdullista tietää, että Jeesus Kristus, joka lunasti meidät synnistä, yhä kulkee vierellämme tässä elämässä. On lohdullista tietää, että Jumala, Pyhä Henki, joka on tuonut meidät uskoon Kristukseen, yhä varjelee meitä tuossa uskossa.

Mahtavan ihmeen perusteella tiedämme, että kolmiyhäinen Jumala oli aktiivinen Nainin kaupungissa noin 2000 vuotta sitten. Hänen Sanansa ilmoittaa meille, että

hän on edelleen läsnä tänä päivänä keskellämme. On yhdentekevää, missä elämme. Jeesuksen vuoksi Jumalamme on meidän kanssamme; hän auttaa meitä; hän antaa meille anteeksi; hän johtaa meitä!

Jos meillä herää epäilyksiä Jumalan läsnäolosta elämässämme, meidän täytyy vain kääntyä Jesajan 41:10 puoleen ja lukea Jumalan omat sanat ja lupaukset: "Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi; minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä." Jumala on meidän kanssamme, Isä ja Poika ja Pyhä Henki.

Rukous: Kaikkivaltias ja ikuisen Jumala, Isä ja Poika ja Pyhä Henki, me ylistämme ja palvelemme Sinua tänään. Sinä teit meidät, lunastit meidät ja opetit sydämemme uskomaan ja huulemme tunnustamaan, että kolmessa yhtä kunnioitettavassa ja majesteettisessa persoonassa, Sinä olet ainoa, tosi ja iankaikkinen Jumala. Pidä meidät aina järkkymättöminä tässä pelastavassa uskossa, vaikka monet yrittäisivät johtaa meitä siitä pois, ja tuo meidät lopulta turvallisesti omistamaan perintöömme, joka meillä Jumalan lapsina on taivaassa Hänen Poikansa ja Pyhän Henkensä kautta. Aamen.

Ned Brockwell

Ylistän sinua taivaallinen Isäni siitä, että kun olimme langenneet syntiin ja matkalla iankaikkiseen kadotukseen, sinä lähetit suuresta rakkaudesta Poikasi maailmaan pelastamaan meidät. Jo iankaikkisuudesta valitsit minut omakseni ja annoit rakkaimpasi tähteni.

Rakas Herra Jeesus, kiitos, että sovitit syntini antamalla itsesi edestäni kauheaan ristin kuolemaan, murtauduit kuolleista saatanan, synnin ja kuoleman voittajana ja olet nykyin Isäsi oikealla puolella taivaallisena esirukoilijani. Kiitos, että armosi on varma ja että saan luottaa siihen aina.

Pyhä Henki, Puolustajani, vahvista minussa antamasi usko. Pidä minusta kiinni, kun olen vaarassa eksyä pois luotasi. Rukoile puolestani silloin, kun en tiedä itse, miten rukoilla. Varjele minut iankaikkiseen elämään, että voisin ylistää sinua yhdessä Isän ja Pojan kanssa iankaikkisesti.

Aamen

Mika Bergman

Syödäkö, vaiko eikö syödä?

Jumalanpalvelus oli päättynyt. Isä ja äiti olivat keskustelemassa Topi-pastorin kanssa ja lapset istuivat eteisessä. Eevi piirteli vihkoonsa ja toivoi, että olisi ottanut värit mukaansa. Lauri, joka istui ihan hänen lähellään, häiritsi Eevin piirustussuunnitelmia. Lauri asui aika kaukana Eevin ja Miron kotoa, mutta he näkivät aina kirkossa. Isä sanoi heitä kirkkokamuiksi. Nyt Lauri tuntui äännelevän jatkuvasti, mikä tuntui Eevistä hassulta, sillä Laurilla ei tuntunut olevan mitään sanottavaa, puhisi ja huokaili vain – yleensä Lauri puhui lähes tauotta. – 22. huokaus, Eevi totesi mielessään.

– Täällähän sitä istutaan hiljaa! Heleä, mutta voimakas ääni rikkoi hiljaisuuden Eevin onneksi. Puhuja oli Laila, seurakunnan kanttori. Laila oli niitä ihmisiä, joiden ympärillä tuntui olevan kevät ympäri vuoden. Joskus Eevi epäili, osasiko Laila olla lainkaan surullinen, mutta sitten hän oli kuullut äidiltä, että Laila on kokenut elämässään erittäin murheellisia asioita. – Merkillinen nainen, oli Miro – Eevin isovelji – silloin sanonut.

– Minä ajattelin etsiä teidät käsiini, kun te vaikutitte jumalanpalveluksen jälkeen niin totisilta. Onko kaikki hyvin? – Joo, on, Eevi vastasi nopeasti. Hän huomasi, että Lauri pyöräytti silmiään. – Vaikka minä kyllä mietin yhtä juttua... Topi puhui tänään, että meillä on paastonaika, siis nyt ennen pääsiäistä. Ja meillä kotona kyllä syödään ihan normaalisti... ja mulla on karkkipäivätkin. Eevi mietti, ymmärtäisiköhän Laila mitä hän tarkoitti. Täti oli hiljaa ja näytti odottavan Eevin vielä jatkavan. – Niin siis kun paastohan on sitä, ettei syödä, mutta me syödään. Meillä on koulussa yksi Abdi, jonka perheessä ei joskus syödä ollenkaan... – Sinä siis mietit, pitäisikö sinun jättää jotain syömättä paastonaikana? Laila jatkoi. – Niin... Eevi huomasi, että Lailan suusta kuultuna ajatus kuulosti hassulta.

– Kuule Eevi, paastoaminen on kuulunut meidän kristittyjen elämään ihan Jeesuksen ajoista asti. Jeesuskin paastosi. – Niin, siellä erämaassa! Eevi muisti. – Aivan. Mutta paastoamiselle on aina tärkeämpää sen syy. Ilman syytä paastoaminen on turhaa. Mitä luulet, miksi meillä on paastonaika ennen pääsiäistä? Aika vaikea kysymys, Eevi mietti. Miksi pitää olla syömättä ennen pääsiäistä? Siksikö, että pääsiäisenä herkutellaan? Ei kai. Eevi huomasi, että Lauri ei enää huokailut, vaan näytti kuuntelevan hänen ja Lailan keskustelua. – En tiedä, tyttö vastasi viimein. – Niin. Se paasto

LAPSILLE

tuntuu erikoiselta tavalta, mutta se ei tarkoita, ettei syödä lainkaan. Silloinhan sairastuisi. Paastolla osoitetaan surua ja katumusta luopumalla vähäksi aikaa jostain asiasta. Muistatko, mitä Jeesukselle tapahtui ennen pääsiäistä? Laila jatkoi. – Jeesus meni Jerusalemiin ja joutui kuolemaan ristillä? ehdotti Eevi. – Ihan niin. Siinä on meidän paastoamisen syy. Jeesuksen piti luopua kaikesta omastaan ja kantaa meidän syntimme ristille. Hänen piti kuolla, että me pääsemme taivaaseen. – Surraanko me siis paastoamalla Jeesusta? Eevi kysyi. – Kyllä. Oli hienoa, että mainitsit Jeesuksen kulkemisen Jerusalemiin. Paastonaika on kuin meidän matkustamista sinne Jeesuksen kanssa. – Mulle ei maistu ruoka silloin, kun mä olen surullinen. Laurin vastaus yllätti Eevin ja Lailan. – Aivan! Laila hymyili. – Sinä löysit yhden syyn, miksi syömisen vähentäminen on perinteinen tapa paastota.

– Voiko muullakin tavalla paastota? Eevi ihmetteli. – Kyllä vain. Paastoaminen on erityisesti keskittymistä siihen, mitä Jeesus joutui meidän puolestamme tekemään. Ruoasta tai vaikka karkeista paastoaminen muistuttaa siitä, mutta keksitkö sinä miten muuten voit muistuttaa itseäsi Jeesuksesta? Tuli hetken hiljaista. – Mulle tulee Jeesus mieleen ainakin kun luen Raamattua, Eevi sanoi. – Ja kun rukoillaan ja lauletaan Siikkaria, lisäsi Lauri. – Niin. Paastoaminen voi siis olla myös näiden asioiden lisäämistä. Silloin pääsiäisenäkin voi muistaa paremmin, miten suuri ilo Jeesuksen ylösnousemus onkaan!

– Mekin siis voidaan kotona syödä ihan normaalisti? Lauri varmisteli. – Juuri niin. Teidän molempien vanhemmat ajattelevat teidän parastanne ja tietävät, että lapsen tulee syödä hyvin. Se Abdi, josta sinä Eevi puhuit, taitaa olla muslimiperheestä? Eevi nyökkäsi vastukseksi. – Muslimien paasto on ihan erilainen, kuin meidän kristittyjen paasto, sillä he uskovat, että Jumala vaatii paastoa. Me kristityt emme usko niin, vaan me paastoamme, koska Jeesus on maksanut meidän syntivelkamme ja pääsemme taivaaseen, Laila selitti. Lapset tunsivat olonsa helpottuneiksi. – Nyt minäkin ymmärrän, miksi meillä ei ole laskiaisien jälkeen ollut kirkkokahveja! Lauri tokaisi. Miro alkoi nauraa: – Sekö, Late, sua on häirinnä koko aamun!? Hänkin oli kuunnellut keskustelua salaa Aku Ankkansa takana. Eevi katseli Laila-tätiä ihaillen. Miten hän tiesi näin paljon?

– Mutta kerrohan, Lauri, nyt sinä minulle jotain, Laila sanoi. – Mikä se Siikkari on? Lapset näyttivät hölmistyneiltä. He vastasivat yhtä aikaa: ”Siionin kannel!” Lailakaan ei nähtävästi tiennyt ihan kaikkea.

Markus Mäkinen-Taina

LAPSILLE

Haagar ja Ismael

Kun Abram oli asunut kymmenen vuotta Kanaanin maassa, ei Saarai ollut vielääkään saanut lasta. Hänellä oli kuitenkin egyptiläinen orjatar, Haagar. Hänet Saarai antoi Abramille vaimoksi ja sanoi: ehkä hän nyt saa pojan. Se ei ollut ollenkaan oikein. Mitä siitä seurasi? Haagar tuli pöyhkeäksi Saaraita kohtaan. Kun Saarai tahtoi kurittaa häntä, hän pakeni ja halusi palata takaisin Egyptiin. Mutta Herra, rakas Vapahtaja, löysi hänet vesilähteen luota erämaassa ja puhui hänelle: ”Haagar, Saarain orjatar, mistä tulet ja mihin menet?” Hän sanoi: ”Olen paossa emäntääni Saaraita”. Rakas Vapahtaja sanoi hänelle, että hänen pitäisi kääntyä takaisin, mennä emäntänsä Saarain luo ja olla hänelle kuuliainen. Sitten rakas Vapahtaja sanoi, että Haagar saisi Pojan, jonka nimeksi tulisi Ismael, ja josta tulisi myös suuri kansa. Se ei kuitenkaan olisi Abramin kansa. Niin Haagar sanoi rakkaalle Vapahtajalle: ”Sinä, Jumala, näet minut.” Sitten hän ajatteli: nyt minä näen, ettei rakas Jumala ole unohtanut minua. Haagar meni takaisin Saarain luo ja oli kuuliainen häntä kohtaan. Hän synnytti pojan, jonka Abram nimesi Ismaeliksi, niin kuin rakas Vapahtaja oli Haagarille sanonut. Abram oli 86-vuotias.

Lapsi, ihmisen tulee odottaa rauhassa, kunnes rakas Jumala tekee, mitä on luvannut. Hän tekee sen aivan varmasti. Raamatussa sanotaan: ”Hiljenny Herran edessä ja odota häntä.” (Ps. 37:7) Kun se kestää kauan, niin ihmisen ei silti tule luopua uskosta ja tehdä jotain, mikä ei ole oikein. Ei, se ei ole hyvä.

Rukous.

Rakas Jumala, anna minulle Pyhä Henkesi, että minä odottaisin rauhallisesti, kunnes annat minulle kaiken autuuden, jonka olet minulle luvannut! Aamen.

LAPSILLE

Jumalan liitto Abrahamin kanssa

Kun Abram oli 99 vuotta vanha, Herra ilmestyi hänelle ja sanoi: ”Minä olen Jumala, Kaikkivaltias; vaella minun edessäni ja ole nuhteeton. Ja minä teen liittoni meidän välillemme, minun ja sinun, ja lisään sinut ylen runsaasti.” Niin Abram lankesi kasvoilleen. Jumala puhui hänelle vielä ja sanoi: ”Katso, tämä on minun liittoni sinun kanssasi: sinusta tulee kansojen paljouden isä. Niin älköön sinua enää kutsuttako Abramiksi, vaan nimesi olkoon Aabraham, sillä minä teen sinusta kansojen paljouden isän. Minä teen sinut sängen hedelmälliseksi ja annan sinusta tulla kansoja, ja sinusta on polveutuva kuninkaita. Ja minä teen liiton sinun kanssasi ja sinun jälkeläistesi kanssa, sukupolvesta sukupolveen, iankaikkisen liiton, ollakseni sinun ja sinun jälkeläistesi Jumala, ja minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi sen maan, jossa sinä muukalaisena asut, koko Kanaanin maan, ikuisesti omaisuudeksi; ja minä olen heidän Jumalansa. Mutta sinä pidä minun liittoni, sinä ja sinun jälkeläisesi, sukupolvesta sukupolveen.” Näin Jumala puhui Aabrahamille ja teki liiton hänen kanssaan. Mitä se tarkoittaa? Se merkitsee, että Jumala liitti itsensä yhteen Aabrahamin kanssa. Entä mitä se tarkoittaa? Jumala lupasi Aabrahamille, että tulisi tapahtumaan kaikki se, mitä hän oli Aabrahamille nyt jo monta kertaa sanonut. Aabrahamista tuli suuri kansa, ja Jumala halusi olla tämän kansan rakas Jumala, ja tämän kansan pitäisi olla Jumalan rakas kansa. Tästä kansasta myös rakas Vapahtaja syntyi.

Rukous.

Oi Jumala, sinä olet myös minun rakas Jumalani, sinä olet myös minun kanssani tehnyt liiton, olet liittänyt itsesi yhteen myös minun kanssani. Sinä olet Isäni, ja minä olen lapsesi; ja sinä otat minut tästä maasta lopulta taivaaseen. Aamen.

LAPSILLE *Jeesus saarnaa myös muissa Galilean kaupungeissa*

Aamalla sen sapatin jälkeen, josta on kerrottu kahdessa edellisessä kertomuksessa, Jeesus nousi, kun vielä oli pimeää, meni pois kaupungin ulkopuolelle yksinäiseen paikkaan ja rukoili. Hän, Isän iankaikkinen Poika, oli tullut todelliseksi ihmiseksi ja hänellä oli hyvin suuri ja raskas työ tehtävänä maan päällä. Niinpä hän vuodatti sydämensä Isälleen ja pyysi häneltä lohdutusta, neuvoa ja voimaa tähän työhön.

Lapsi, sinähän tiedät, miten vaikea ja vaarallinen se tie voi olla, jota sinun täytyy kulkea tämän elämän läpi, kunnes tulet taivaaseen. Etkä sinä ole pyhä ja vahva niin kuin Vapahtajasi, vaan syntinen ja heikko. Etkö haluaisi mennä yksin jonnekin ja rukoilla taivaallista Isääsi, että hän auttaisi sinua? Se tekisi taivaallisen Isän todella iloiseksi, sillä sinä olet hänelle todella rakas.

Kun Jeesus rukoili yksin, etsivät Pietari ja toiset opetuslapset häntä kaikkialta. Ja kun he viimein löysivät hänet, he sanoivat hänelle: ”Kaikki etsivät sinua!” Myös muut ihmiset etsivät häntä, koska hän saarnasi niin kauniisti ja oli tehnyt niin suuria ihmeitä. Mutta Jeesus sanoi: ”Minun tulee muillekin kaupungeille julistaa Jumalan valtakunnan evankeliumia, sillä sitä varten minä olen lähetetty.”

Ja nyt Jeesus kulki opetuslapsineen ympäri koko Galileaa ja opetti synagogissa saarnaten evankeliumia Jumalan valtakunnasta, joka oli tullut nyt, kun hän, Vapahtaja, oli läsnä. Ja hän teki kaikenlaisia sairaita terveiksi. Ja koko maassa ihmiset kertoivat hänestä, jopa Syyriassa. Ja koska tuli kaikkialta hänen luokseen: Galileasta, niin sanotulta kymmenen kaupungin eli Dekapolin alueelta Jordanin toista puolen, Jerusalemistä, Juudeasta ja muualta Jordanin ympäristöstä. Ja he toivat hänen luokseen kaikenlaisia sairaita ja vaivaisia, riivatuja, kuunvaihetautisia ja muita. Ja hän teki heidät kaikki terveiksi.

Kuinka suloinen oli tämä saarnamatka!

Mutta voi, useimmat, jotka tulivat Jeesuksen luo, tulivat vain, koska hänen saarnansa oli heille jotakin uutta ja koska he halusivat parantua sairauksistaan. He eivät ottaneet evankeliumia todella vastaan, he eivät tehneet parannusta, he eivät etsineet Vapahtajalta syntien anteeksiantamusta, elämää ja autuutta. Mutta silti, silti Vapahtaja kokosi itselleen pienen lauman, joka uskoi häneen totuudessa ja tuli sisälle Jumalan valtakuntaan.

Niin on aina maan päällä, missä evankeliumia saarnataan.

Rukous.

Vapahtajani, minä köyhä, syntinen lapsi uskon sinuun. Anna syntini anteeksi! Tee minut autuaaksi! Anna minulle Pyhä Henkesi, että minä aina todella uskon sinuun! Aamen.

Carl Manthey-Zorn: Lasset die Kindlein zu mir kommen. Suom. VH

LAPSILLE

Pietarin ihmeellinen kalansaaalis

Jeesus tuli jälleen kotiin Kapernaumiin. Kerran hän seisoi järven rannalla. Kansa tungeksi hänen ympärillään. Se halusi kuulla Jumalan sanaa. Se oli hyvä. Mutta kun kansa seisoivat tavoin Jeesuksen ympärillä, hänen äänensä ei kantanut niille asti, jotka olivat kauimpana. Niin Jeesus näki kaksi venettä rannalla. Yksi kuului Pietarille, toinen veljeksille Jaakobille ja Johannekselle. He olivat heittäneet verkkojaan koko yön, mutta eivät olleet saaneet mitään. Nyt he seisoivat rannalla ja pesivät verkkojaan. Niin Jeesus nousi Pietarin veneeseen ja pyysi häntä, että hän veisi sen vähän matkan päähän rannasta. Niin Jeesus istui ja opetti kansaa veneestä. Nyt kaikki pystyivät kuulemaan hänet selvästi.

Kun Jeesus oli lakannut puhumasta, hän sanoi Pietarille: ”Vie vene syvälle ja heittäkää verkkonne apajalle”. Pietari vastasi: ”Mestari, koko yön me olemme tehneet työtä emmekä ole mitään saaneet; mutta sinun käskystäsi minä heitän verkot”. Pietari ja hänen työntekijänsä veivät veneen syvemmälle järvelle, heittivät verkkonsa ja saivat niin suuren kalansaaliin, että heidän verkkonsa alkoivat repeillä. He viittoivat tovereilleen, jotka olivat toisessa veneessä, että he tulisivat auttamaan verkon vetämisessä. Niin he tulivat apuun. He täyttivät molemmat veneet niin täyteen kaloja, että ne olivat uppoamaisillaan. Tämä tapahtui päiväsaikaan ja keskellä järvellä. Verkot heitettiin yleensä yöllä ja lähellä rantaa, missä vesi ei ole niin syvää.

Jeesus oli jäänyt Pietarin veneeseen. Kun Pietari nyt näki runsaan kalansaaliin ja Jeesuksen jumalallisen kunnian, hän lankesi Jeesuksen jalkoihin ja sanoi: ”Mene pois minun tyköäni, Herra, sillä minä olen syntinen ihminen”. Hänet ja kaikki hänen kanssaan olevat oli vallannut pelko tämän kalansaaliin takia, samoin Jaakobin ja Johanneksen. Niin, kun Vapahtajan

LAPSILLE

kunnia loistaa niin ihanasti ja hän antaa armonsa tulvia virtoina ylitsemme, me kristityt tunnemme yhä, miten syntisiä olemme, ja me häpeämme, tahtoisimme aivan painua maahan ja kahistumme itseämme.

Mutta Vapahtaja puhui ystävällisesti Pietarille: ”Älä pelkää, tästedes sinä saat saaliiksi ihmisiä.” Niin hän jälleen teki Pietarista ihmisten kalastajan, evankeliumin saarnaajan. (Katso kertomusta siitä, miten Jeesus aloitti julkisen toimintansa Galileassa, Luterilaisen joulunumero 2015.) Niin hän teki myös toisten opetuslasten kanssa. He veivät veneet rantaan, jättivät kaiken ja seurasivat Jeesusta, kuten jo aiemmin. (Ks. edellä mainittu kertomus.) Yhä edelleen Vapahtaja tekee armonsa meille tiettäväksi ja vahvistaa meitä, että me seuraisimme häntä luottavaisesti.

Etkö ole nähnyt, miten ystävällisesti Vapahtaja huolehtii työstämme ja jokapäiväisestä leivästämmme? Usein teemme paljon työtä emmekä saavuta sillä mitään. Mutta hän on kanssamme. Hänen apunsa tulee, kun sitä vähiten ajattelemme.

Niin on myös uskomme kanssa. Se on usein heikko, ja me olemme surullisia. Mutta Vapahtaja on kanssamme sanallaan. Meidän uskomme vahvistuu, ja meistä tulee iloisia.

Niin on myös saarnan kanssa. Usein saarnaajat saarnaavat pitkään eivätkä näe vaikutusta. Mutta Vapahtaja on heidän kanssaan ja sanoo: Saarnaa! Kerran he tulevat näkemään, miten monta ihmistä he ovat saaneet evankeliumin verkkoon.

Rukous.

Herra Jeesus, auta minua työssäni! Herra Jeesus, auta minua uskossani! Herra Jeesus, auta kaikkia oikeita saarnaajia heidän saarnaamisessaan! Amen.

Seth Erlandsson:
**Tunnustususkollisuus
käytännössä**

Viime Luterilaisessa arvostelin Seth Erlandssonin kirjan Kirkkoyhteys. Nyt on sitä täydentävän kirjan Tunnustususkollisuus käytännössä vuoro.

Kirja on hyvin lyhyt, vain 34 sivua. Sen lukee siis yhdeltä istumalta. Siinä on kuitenkin hyvin paljon, painavaa asiaa, jota on hyvä jäädä mietiskelemään. Näen sen erityisen hyödyllisenä meille, jotka olemme tunnustuksellisia luterilaisia.

Erlandssonin kirja lähtee liikkeelle siitä, mitä Jumalan sanan opettaa opillisesta yksimielisyydestä ja sen merkityksestä kirkkolliselle yhteydelle. Kirjan päähuomio ei ole kuitenkaan tässä, vaikka se onkin lähtökohta. Kirja painottaa sitä, miten Raamatun opetusta opin ykseydestä on sovellettava käytäntöön. Se antaa suuntaviivoja siihen, miten meidän tulee kohdata toisia kristittyjä ja millaisia hengellisen yhteyden muotoja meillä voi olla heihin.

Rajanveto eri tilanteissa on usein haastavaa. Ehkä moni lukija on esimerkiksi miettinyt, voiko koulussa osallistua suvivirren laulamiseen. Ovathan virret yhteistä ylistystä, jonka tulisi kummata uskon yksimielisyydestä. Erlandsson tuo esille Raamatusta nousevia periaatteita, joiden perusteella tulee päättää, miten toimia. Keskeistä on se, että toimintaa motivoi rakkaus, lempeys ja toisen sielusta välittäminen. Tulee aina huomioida tilanne ja millaisen viestin toiminta kussakin tilanteessa antaa.

Itselleni jäi tällä lukukerralla erityisesti mieleen se, kuinka paljon Erlandsson painottaa toisten rakkaudellista kohtaamista. Hän korostaa kärsivällisyyttä niiden kanssa, joilla on opillista heikkoutta. Hän myös rohkaisee iloitsemaan kristillisestä uskosta missä ikinä näemmekin sitä. Oikea tunnustususkollisuus lähtee aina evankeliumista, ja se katsoo muita sillä rakkaudella, jolla Kristus katsoo meitä.

Kirjan liitteissä on myös hyvää opetusta, joka vetää yhteen sitä, mitä on ennen sanottu. Ensimmäisessä liitteessä näkyy se, että Erlandsson kuuluu eri kirkkoyhteisöön kuin me. Kirjassa ei ole kuitenkaan opillisesti mitään, mitä ei voisi allekirjoittaa. Kirja on siis ehdottomasti lukemisen arvoinen. Se maksaa vain viisi euroa Suomen luterilaisen tunnustuskirkon nettikaupassa.

Päätän Erlandssonin sanoihin, jotka kiteyttävät hyvin kirjan ytimen: ”On tärkeä soveltaa oikeita, tunnustususkollisen yhteyden periaatteita rakastavalla, evankelisella tavalla. Tavoite on rakastavalla huolenpidolla yrittää pelastaa ihmisiä sellaisesta, mikä vie pois Kristuksesta ja uhkaa uskoa, ei hylätä ja halveksia. Jos kirkko- ja opiskuria toteutetaan tahdittomalla tavalla, menettävät ihmiset luottamuksen meidän tunnustususkollisuuteen ja ajattelevat oikeutetusti, palvelemmeko todella sitä Herraa, joka ei tahdo syntisen kuolemaa. Heidät, joista on tullut Jumalan sanaa vääristävien valheopettajien uhreja, on meidän otettava hoivaamme kärsivällisyydellä ja pyrittävä voittamaan totuudelle. Raamattu erottaa toisistaan valheopettajat ja heidän uhriinsa. ’Niitä jotka epäilevät, pelastakaa heidät...’ kirjoittaa Juuda (jae 22).” (s. 10)

Mika Bergman

Jürgen Diestelmann: Luther vai Melanchthon?

Jürgen Diestelmann oli saksalainen pastori, jonka koko uraa leimasi kiinnostus Herran pyhän ehtoollisen sakramenttia kohtaan. Hänen vasta suomeksi käännetty kirjansa *Luther vai Melanchthon?* (Concordia 2016) on toisaalta riemullinen, toisaalta rasakas lukukokemus.

Teoksesta käy erittäin hienosti esille Lutherin hyvin konkreettinen usko siihen, että ehtoollisaineiden siunaamisen myötä ehtoollisleipä on Kristuksen ruumis ja ehtoollisviini on hänen verensä. Luther esimerkiksi puhui siitä, että kun ehtoollisleipää tartuttiin, tartuttiin Kristuksen ruumiiseen. Tämä havainnollistaa hyvin Lutherin uskon konkreettisuutta. Kirjoittaja painottaa myös sitä, että Luther halusi pitää kiinni elevaatiosta, eli ehtoollisen aineiden kohottamisesta, vaikka kysymyksessä vallitseekin vapaus. Tuohon tapaan liittyi paljon taikauskomuksia Lutherin aikana, mutta uskonpuhdistaja ajatteli, että tapa voisi korostaa Kristuksen todellista läsnäoloa ehtoollisaineissa. Samoin Luther suhtautui myönteisesti ehtoollisen vieton aikana ehtoollisaineissa läsnä olevan Kristuksen palvontaan. Diestelmannin teos siis innostaa paneutumaan siihen, kuinka tärkeä asia ehtoollinen oli Lutherille ja kuinka konkreettista hänen uskonsa oli ehtoolliseen liittyen. Uskon, että tähän syventyminen tekisi sakramentista meille vielä entistä rakkaamman!

Vaikka kirjassa on ansiokasta opetusta, lukukokemus ei ollut vain positiivinen. On ilmeistä, että kirjoittajalla on agenda ja se paistaa läpi. Hän haluaa korostaa Lutherin ja Melanchthonin oppien eroavaisuutta ehtoolliseen liittyen – kaikkia eroja en suinkaan

kiellä! – ja myös heidän väliensä rikoutumista. Erityisen tärkeitä Diestelmannille ovat Lutherin kaksi kirjettä Wolferinukselle. Niitä hän tulkitsee mielestäni kuitenkin väärin.

Diestelmann ajattelee vedoten Lutherin kirjeisiin Wolferinukselle, että Luther olisi vaatinut opin asiana ehtoollisaineiden loppuun nauttimista. Näissä kirjeissä Luther perustelee asiaa kuitenkin lähinnä käytännöllisesti eikä opillisesti. Lutherin opillinen kanta kysymykseen käy ilmi hänen kommentistaan Adam Bessererin tapaukseen liittyen: Luther sanoo, ettei käytön ulkopuolella ole sakramenttia ja hän soveltaa tätä sääntöä ehtoollisleipään, joka oli pyhitetty käyttöä varten, mutta jota ei ollut nautittu. En pysty tässä syventymään aiheeseen, mutta STLK:n nettisivuilla on *Reliqua*-artikkeli, jossa kysymystä on käsitelty enemmän. Diestelmann mainitsee kirjassaan Bessererin tapauksen pariin kertaan, mutta hän ohittaa kokonaan ne Lutherin sanat, jotka osoittavat, ettei hän edusta Lutheria oikein.

Jo kirjan kannessa julistetaan, että ehtoollisoppien erojen tähden Lutherin ja Melanchthonin ystävyys olisi särkynyt. En tullut täysin vakuuttuneeksi tästä. Selvää on, että heidän välinsä kiristyivät ja erityisesti Melanchthonin suhde Lutheriin kärsi. Dokumentaatio Lutherin suhteen jäi kuitenkin melko

Mihin minä menin

kun vain yksi palasi kiittämään

*Jäikö yksi matkalle epäröiden
ettei voinut olla näin helppoa
tulla terveeksi*

*Jäikö yksi temppeleihin tarkkai-
lemaan*

*oliko varmasti parantunut
riittävästi*

*Jäikö yksi katkerana mielti-
mään*

*kuinka kova kohtalo hänellä
olikaan ollut*

*Unohtiko yksi palata juostes-
saan toisiin kyliin*

*kertomaan ihme paranemises-
taan*

*Lähtikö yksi riemuissaan jat-
kamaan*

*tämän elämän aarteiden ke-
räämistä*

*Veivätkö yhden jalat kiireesti
takaisin sinne,*

*missä viini virtaa ja syli on auki
vieraille*

*Oliko yhdellä niin kiire arkeen,
ettei ehtinyt kiittämään*

*Aikoiko yksi palata, mutta ys-
tävät ja sukulaiset*

käskivät hänet takaisin

*Kääntyikö yksi pois, kun paluu
tuntui niin vaivalloiselta*

kun vain yksi palasi kiittämään

Ja eikö tuon yhdenkin

kääntänyt Jeesus,

käänsi elämän,

käänsi sydämen,

käänsi katseen,

käänsi selän entiselle,

käänsi jalat,

käänsi kohti parantajaa,

käänsi uskomaan,

toivomaan, rakastamaan,

nöyrytymään ja kiittämään

koska häntä rakastettiin

muukalaista, joka ei kuulunut

joukkoon

tuohon yhdeksään

jotka käänsivät selkensä

Nimim. Pisara

heikoksi. Diestelmann itsekin myöntää, että viimeisinä vuosina Luther ja Melanchthon kävivät keskenään hyvin ystävällistä kirjeenvaihtoa. Vaikka heidän välinsä olisivatkin kiristyneet, lopullista välirikkoa ei tapahtunut.

Kirja jätti siis ristiriitaisen tunnelman; se korostaa hienosti Lutherin ehtoollisuuskon konkreettisuutta, mutta

samalla sitä leimaa se, ettei Lutheria ole luettu huolellisesti ja omia ajatuksia luetaan Lutherin teksteihin. Siksi kirjaa ei voi suositella varauksettomasti. Olisi vallan hienoa, jos kirjoitettaisiin aiheeseen liittyvä teos, joka pitäisi siitä kiinni, mikä tässä teoksessa on hyvää ja korjaisi Diestelmannin tekemät virheet. *Mika Bergman*

Muut kristilliset liikkeet ja me

Eräs väärä huhu, jota kirkostamme levitetään milloin missäkin, on se, että rajoittaisimme pelastuksen omaan kirkkoomme. Huhu perustuu varmaankin väärinymmärryksiin: kun sanomme olevamme oikeaoppinen kirkko, tehdään johtopäätös, että pelastusta ei ole muualla. Kun sanomme, että kristityn tulee tunnustautua meidän kirkkomme oppiin, ajatellaan, että pitää olla juuri se käsitys jokaisesta opinkohdasta kuin meillä tai menee helvettiin. Kun opetamme, että Jumala käskää sanassaan eroamaan harhaoppisista yhteisöistä, tehdään johtopäätös, ettei harhojen keskellä voi olla pelastavaa uskoa.

Joka sunnuntai monessa jumalanpalveluksessamme rukoillaan kaikkien kristillisen julistajien ja kaikkien kristittyjen puolesta. Rukoilemme maailmanlaajuisen Kristuksen Kirkon edestä. Huomiomme suunnataan näin maailmanlaajuiseen kristilliseen Kirkkoon, ja se on meidän sydämellemme. Se, että Kristuksen Kirkon rajat eivät ole meidän kirkkomme rajat, on hyvin iloinen asia; vaikka Kristuksen lauma on piskuinen, se ei onneksi ole niin pieni kuin Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko!

On toki niin, että olemme usein arkoja puhumaan muista kristillisistä yhteisöistä myönteisesti. Se johtunee siitä, ettemme halua antaa kuvaa, ettei niissä olevilla harhoilla olisi väliä. On kuitenkin tärkeä pitää kiinni myös siitä, että kun tunnustamme, että Jumala tekee työtään muuallakin kuin meidän keskuudessamme, voimme nähdä muissakin kirkoissa paljon hyvää. Saamme tunnustaa, että tuossa ja tuossa näkyy Jumalan kädenjälki eikä meidän tarvitse suhtautua kaikkeen, mitä toisissa kirkoissa on, kamoksuen. Jos jossakin herää tunnustuksellista luterilaista liikehdintää,

joka ei ole aivan joka ikisessä opinkohdassa kohdillaan, voimme kiittää Jumalaa kaikesta hyvästä, mitä hän on vaikuttanut tuossa liikkeessä samalla kuitenkin pitäen kiinni siitä, ettei opista saa tinkiä.

Joku tekisi näistä myönteisistä näkökulmista johtopäätöksen, että kun näemme muuallakin ainakin pääasiassa oikeaa opetusta ja harrasta jumalanpalveluselämää, voisimme omien seurakuntiemme toiminnan lisäksi osallistua muiden toimintaan. Näin ei kuitenkaan ole. Kyse on jälleen Jumalan sanasta. Vaikka se opettaa, että kristittyjä on kaikkialla siellä, missä uskotaan Jeesukseen syntien Sovittajana, se myös kieltää muiden kuin oikeaoppisten seurakuntien toimintaan osallistumisen (Room. 16:17). Samalla, kun voimme tunnustaa sen, että toisissakin seurakunnissa ja kirkkoissa on hyvää, meidän tehtävämme on pitää esillä Jumalan sanan koko totuutta ja kutsua muitakin sen äärelle. Emme saa toiminnallamme antaa kuvaa, ettei harhoilla olisi väliä.

Kevään suuret juhlat muistuttavat meitä niistä asioista, jotka yhdistävät kaikkia kristittyjä. Saamme olla iloisia, että niin monessa kirkossa kuuluu tänä aikana huuto: ”Kristus nousi kuolleista!” Ja ne erot, jotka ovat välillämme, tunnustamme rehellisesti ja rukoilemme, että Jumala varjelisi omansa harhaisissakin yhteisöissä iankaikkiseen elämään ja toisi monia puhtaasti opin tuntemiseen. Uudessa taivaassa ja maassa saamme kerran ihmetellä sitä veljien ja sisarten määrää, joka meillä on. Saamme ylistää Jumalaa, joka on suuresta rakkaudesta varjellut niin monet perille asti.

”Oliko hyvä jumalanpalvelus?”

Eräällä tutullani oli tapana kysyä minulta sunnuntaisin, oliko hyvä jumalanpalvelus. Hän tuskin mielti kysymystään tarkemmin. Hän halusi vain tietää, oliko päivän saarna poikkeuksellisen hyvä.

Kysymys on sinänsä perin kummallinen, kun sitä alkaa miettiä tarkemmin sen valossa, mistä kaikesta jumalanpalveluksessa onkaan kyse: oliko jumalanpalvelus hyvä, kun pastori julisti kaikki syntini anteeksi? Oliko se hyvä, kun sain yhdessä uskonveljien ja -sisarten sekä taivaan enkelten kanssa laulaa yhteistä uskoamme Jumalan kunniaksi? Oliko se hyvä, kun lain sana osoitti syntini ja evankeliumi kirkasti Jumalan Pojan Vapahtajakseni? Oliko se hyvä, kun sain esirukouksessa jättää murheeni ja taakkani Jumalan huoleksi? Oliko se hyvä, kun sain ottaa uskoen vastaan Herran rauhan toivotuksen? Oliko se hyvä, kun Vapahtajani antoi minulle tosi ruumiinsa ja tosi verensä syntien anteeksiantamiseksi? Oliko se hyvä, kun minut lähetettiin uuteen viikkoon Jumalan siunauksen kanssa? Vaikea olisi vastata kysymykseen: ei ollut.

Jumalanpalvelus on aina hyvä. Meidän silmämme eivät kuitenkaan aina ole avoinna näkemään

sitä, millaisten taivaallisten aarteiden äärellä olemme. Voi olla, että mekin usein pidämme kirkkoreisua kannattavana tai kannattamatomana sen mukaan, herättääkö saarna meissä esimerkiksi uusia ajatuksia, tunteita tai syventääkö se ymmärrystämme. Tällainen ajattelutapa on kuitenkin ongelmallinen, koska se vie huomion ihan vääriin asioihin. Huomio on helposti kiinni pastorissa ja hänen kyvyssään pitää innostavia ja mielenkiintoisia saarnoja eikä niissä armon aarteissa, joita tämän tulee pitää esillä. Pastorin taitavuus sanankäyttäjänä tai muunlainen kyvykkyys ei ole Jumalan voima, vaan pyhä evankeliumi (Room. 1:16).

Meillä tulee olla ymmärrys koko jumalanpalveluksen erityisestä luonteesta ja siitä, että Vapahtaja on pelastavassa läsnäolossaan keskellämme. Kirkko ei ole vain koulu, jossa opitaan uusia asioita, vaan se on Jumalan kohtaamisen paikka. Jumalanpalveluksessa taivas tulee keskellemmä ja tulemme Jumalan läsnäolon pyhittäviksi. Tämä tapahtuu aina, kun olemme koolla, tuntui saarna poikkeuksellisen onnistuneelta tai ei. Meidän tulisi nähdä koko liturgia Jumalan sanan julistuksena. Koko jumalan-

palvelus on tärkeä, ja sen jokaisella osalla on merkitystä.

Tämän kaiken sanon väheksymättä saarnan tärkeyttä; saarna on itsessään aivan jumalanpalveluksen keskiössä, ja se on myös avain kaikkeen muuhun. Jos ei ole saarnaa, jumalanpalvelus kangistuu vain kuolleiksi rituaaleiksi. Emme enää osaa nähdä sen luonnetta oikein. Emme ymmärrä, että jumalanpalveluksessa kaiken tulee kirkastaa meille Kristusta. Jumalanpalveluksen tavat saavat itseisarvon, ja niiden yhteys evankeliumiin katkeaa. Saarna on aivan luovuttamaton osa jumalanpalvelusta. Sen tehtävänä on kirkastaa meille Vapahtajamme ihmeellistä armoa ja tehdä ymmärrettäväksi sitä, minkä äärellä olemme koolla. Jumalanpalveluksen kokonaisvaltainen ymmärtäminen avaa meille toisaalta myös saarnan merkitystä

syvemmin: Raamatun mukaisessa saarnassa Jumala itse puhuu meille. Saarnan kautta Jumala lahjoittaa meille sen, mistä saarna puhuu. Oikea saarna ei ole vain tiedon jakamista, vaan Jumalan puhetta meille.

Jos siis joku kysyy sinulta, olisiko hyvä saarna, muista vyöryttää nämä ihanat Jumalan lahjojen näköalat kysyjän eteen. Erityisesti näin suurien juhlien aikana meitä muistutetaan siitä, että Herramme ei jäänyt haudattuna, vaan nousi kuolleista. Hän on luvannut meille, että siellä, missä kaksi tai kolme on koolla hänen nimessään, siellä hän on heidän keskellään. Näihin lupauksiin luottaen saamme käydä jälleen hänen kasvojensa eteen ylistämään, ihmettelemään ja uskoen vastaanottamaa hänen armon aarteitaan.

Mika Bergman

Mummi leipoo

Sekoitan haaleaan veteen hiivaleipäjauhoja, palan hiivaa, hiukan suolaa ja annan taikinan kohota lämpimässä liinan alla.

Taikina kohoaa ja pyörittelen sämpylät sopivan kokoisiksi. Kohta on aika paistaa kohonneet sämpylät. Lämpimän leivän tuoksu täyttää kodin.

Lapsuudenkodissani äiti leipoi usein. Hän teki monenlaista leipää: useimmiten hiivaleipää, joskus vehnäpitkoja, silloin tällöin hän laittoi ison ruisleipätaikinan happanemaan suureen taikinasaaviin. Kun taikina oli sopivasti käynyt, hän leipoi litteät leivät ja teki niihin reiän keskelle. Keittön nurkassa oli leivinuuni, jossa leivät sitten paistettiin. Reikäleipää riitti sitten pitkäksi aikaa. Se säilyi ylhäällä orressa lähellä katon rajaa. Sieltä me lapset kävimme uunin päälle kiipeämällä taittamassa leivän reunoja niiden kuivuttua. Kuiva ruisleipä oli suorastaan makeaa. Hyvää se oli.

Kuinka tärkeä onkaan leipä! Jokapäiväinen leipä tarkoittaa paitsi leipää myös kaikkea välttämätöntä, mitä elämään tarvitsemme, niinhän Vähä Katekismus selittää Isä Meidän -rukousta. Jumala on luvannut pitää huolen meidän tarpeistamme. ”Sentähden minä sanon teille: älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte tai mitä joisitte, älkääkä ruumiistanne, mitä päällenne pukisitte” (Matt. 6:25). Jeesus opettaa vuorisaarnassaan meitä luottamaan tähän Jumalan huolenpitoon.

Jeesus puhuu paljon leivästä. Hän sanoo, että hän on Elämän leipä. Jeesus on ainoa elämän leipä, sillä vain hän antaa iankaikkisen elämän. Tämä hengellinen ruoka on uskollemme aivan välttämätön. Jeesus sanookin: ”Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.” Niitä sanoja saamme lukea Raamatusta ja kuunnella seurakunnan jumalanpalveluksessa.

Mummi

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2016 €

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (M. Särelä)	2,50	Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (M. Luther)	6,00
Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys (G. Stöckhardt)	30,00	Sovituksen Sana (R. Efraimson)	2000
Apostoli Pietarin ensimmäisen kirjeen selitys (G. Stöckhardt)	20,00	Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928-1968 (A. A. Uppala, M. Särelä)	1,00
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00	Säännöt 2004 (STLK:n ja Tunn. Lut. Srk:n yhdyskuntajärjestys)	3,00
Erlaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (A. A. Uppala)	1,00	Tekijänoikeudesta maailmaan - Taustaa 1. (K. Pälikkö, M. Särelä)	8,00
Helmiä (E. Voima, O. Lappalainen)	4,00	Kehitysoopin kulisseista - Taustaa 2. (K. Pälikkö)	1000
Herrani elää (R. Efraimson)	20,00	Alusta viimeiseen aikaan - Taustaa 3 " "	12,-
Iso katekismus, ven.-kiel. (M. Luther)	12,00	Tieni johdatta taivaaseen (V. Apponen)	8,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (M. Särelä)	0,50	Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (A. A. Uppala)	1700
Jeesus elää, nuorkirja (G. A. Aho)	5,00	Tähän asti on Herra meitä auttaut, STLK:n 50 -vuotisjuhlaulkaisu	3,50
Jeesus on tosi Jumala (M. Särelä)	2,50	Täksi päiväksi (C. M.-Zom)	2000
Katso Jumalan Karitsa (G. A. Aho)	5,00	Vanhain testamentin esikuvia Jeesuksesta (G. A. Aho)	2,50
Kirkko ja virka (C. F. W. Walther)	18,50	Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), ven.-kiel.	2500
Kirkkokuri vauelluksen asioissa (M. Särelä)	1,50	95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (M. Särelä)	1,00
Kirkkokokymys (A. A. Uppala)	20,00	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	4900
Koetelkaa kaikki (toim. M. Särelä)	1,50	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	4900
Kolossan seurakunta (M. Särelä)	2,50	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	4900
Kristinoppi, (englannin-, latvian-, liettuan-, ruotsin-, suomen-, venäjän-, vironkielinen)	12,00	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	4900
Kristuksen kuuliaisuus (M. Särelä)	8,50	Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 32-50 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	4900
Kristus meidän edestämme - Teesejä vanhurskauttamisesta (M. Särelä)	17,00	Kirkkopostilla I, II, III ja Huonepostilla (M. Luther)	200,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (M. Särelä)	3,50	Kirkon sananpalvelijan asettamisesta (M. Luther)	1000
Kärsivälliset ahdistuksessa - Lohdutusta sairaille ja masentuneille	5,00	Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (R. Preus)	3,50
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00	Kristuksen ehtoollisesta, suuri tunnustus (M. Luther)	3500
Lapsikaste on raamatullinen (M. Särelä)	5,00	Raamatun inspiraatio (R. Preus)	14,50
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen (M. Särelä)	8,00	Uskon pyhä salaisuus (J. Gerhard)	3700
Luterilaiset tunnustuskirjat, ven.-kiel.	32,00	Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksin teologiassa (R. Preus)	5,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), ven.-kiel.	10,00	Voimattomalle voimaa (G. A. Aho / L. Koskenniemi)	1000
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00		
Oikaistuja pastori Pätiälän muistelmiin (A. A. Uppala)	1,00		
Oikea näkyvä kirkko (C. F. W. Walther)	17,00		
Paavali pakanain apostoli (T. Matikainen)	8,00		
Paikallisseurakunta (C. F. W. Walther)	17,00		
Pyhän kasteen sakramentti (G. A. Aho)	0,50		
Raamattu opettaa (Brief Statement. - LCMS, suom. M. Särelä)	1,00		
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto (LCMS, suomennos M. Särelä)	2,50		
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (S. H. Nafzger)	5,00		
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. M. Särelä)	0,50		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 1 (M. Särelä)	15,00		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 2 (M. Särelä)	15,00		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 3 (M. Särelä)	15,00		
"Rauha teille!" Saamakirja osa 4 (M. Särelä)	15,00		
Rukous joka päivälle	0,50		
Saamavirka on Kristuksen käsky (M. Särelä)	17,00		
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (M. Särelä)	6,00		
Sana on elämän lähde, venäjänkielinen (M. Särelä)	8,00		
		LUTERILAINEN-lehti, vuosikerran tilaus ulkomaille 35,00, kotimaahan	2500
		Luterilainen-lehti, irtonumero (uusin nro maksullinen, vanhoja maksuttua)	4,00
		Lähetystyöhön tarkoitettujen suurempien kirjalusten hinnasta voidaan neuvotella erikseen.	
		Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut	

Tieni johdata taivaaseen, Virpi Apponen 8,-

Kirja johdattaa kaikkia pieniä lukijoitansa taivaan tiellä. Se opettaa mukaansatempaavilla kertomuksillaan lapsentajuisesti käskyt ja Isä meidän -rukouksen.

Helmiä, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: Kirjasein lyhyissä ja helposti ymmärrettävissä teksteissä huokuu kiitollisuus ja luja luottamus Jumalan huolenpitoon. Sopii erinomaisesti lahjaksi sekä lapsille että varttuneille. 4,-

Lapsikaste on raamatullinen, Markku Särelä. 5,-

Kirjaa suositellaan niille, jotka joutuvat tekemisiin erilaisten kastekäsitysten kanssa sekä jokaiselle, joka haluaa vahvistua uskossa Pyhän kasteen merkityksessä.

Sana on elämän lähde, Markku Särelä. 6,-

Kirja sisältää 136 hartaus- ja opetuskirjoitusta kristillisen uskon keskeisistä ja ajankohtaisista aiheista.

Sovituksen Sana 20,-

Rupert Efraimssonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen -lehdessä. Efraimssonin teksteihin sisältyy selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus.

Herrani elää! 20,-

Rupert Efraimssonin lyhyemmistä hartaus-, opetus- ja ajan-kohtaiskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja.

Elävän veden virtoja, Gustaf A. Aho. Toisen vuosikerran evankeliumitekstien saarnoja, jotka tarjoavat sitä kirkasta elämän vettä, jonka Jeesus antaa ja joka sammuttaa sielujen janon. 20,-

Täksi päiväksi, C. M-Zorn. Tämä kotihartauskirja on mitä monipuolisin kristillisen opin ja elämän aarreaitta. Tekijä pitäytyy uskollisesti Raamatun omaan sanaan ja keskittää sanottavansa lyhyisiin ja selviin lauseisiin. 20,-

"Rauha teille" SAARNAKIRJA 15,- Kirjan eri osilla on sama hinta Markku Särelän saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta.

Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetyksenä.

Kristus meidän edestämme, Markku Särelä. Kirja on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia). Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle. **17,-**

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta 6,-

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirikko on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa Luther vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet. Ajankohtaista, puhuttelevaa asiaa. Käännös ja esipuhe Markku Särelä.

Saarnavirka on Kristuksen käsky 17,-

Kirja tuo Raamatusta esille saarnaviran monipuolisen aarteiston. Kristus on sääntänyt tämän jalon viran sielujen autuutta ja seurakuntansa parasta ajatellen. Jokainen Jumalan lapsi tarvitsee seurakunnan, jossa hän saa sielulleen Vapahtajan tahtoman hoidon. Oikein opettavat, laumaansa rakastavat sananpalvelijat ovat siinä suuressa merkityksessä. Kirja on ajankohtainen Se tuo esille Raamatusta myös sellaisia asioita, joita paimenet eivät ole valitettavasti aina seurakunnalleen opettaneet.

Kristuksen kuuliaisuus 8,50,-

Markku Särelän ajankohtainen teos. Kirja on yhteenveto siitä mitä Raamattu opettaa meille Kristuksen elämän ja ristinkuoleman merkityksestä lunastuksessa. Erityisesti se vastaa kysymykseen: Oliko Kristus oman persoonsa puolesta velvollinen täyttämään lain.

Pääsiäis- juhla

27.3.2016 Lahden kirkossamme,
Rajakatu 7, 15100 Lahti

Ohjelma:

11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus (liturgia: KN, rippisaarna:
MB, saarna MMT)

n. 12.15–13.45 Ruokailutauko

13.45 Päiväjuhla:

Hartaus: Joh. 20:19 (EB)

Opetuspuhe: Kuolema on kukistettu (DP)

Opetuspuhe: Pahan vallat on lyöty (VH)

Hartaus: Ilm. 21:3–4 (KN)

Helatorstain juhla

5.5.2016 Turussa alkaen klo 11.00
osoitteessa Vähä-Hämeenkatu 12.

Nuorten- päivät

Siitamassa 20.–22.5.2016

Kirkon verkkosivut:

www.luterilainen.com, Pyhäkouluun opetusaineistoa: www.pyhakoulu.fi

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Toimintatietoja:

Haapamäki, Jumalanpalvelus to 31.3. klo 13.

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1, jumalanpalvelus sunnuntaisin klo 11. HPE 10.4., 24.4., 8.5. ja 22.5. Pyhäkoulu 14.2., 21.2., 6.3., 3.4. ja 17.4. klo 10. Toukokuun pyhäkoulun osalta lisätietoja saa Markus Mäkinen-Tainalta: markus.makinen@luterilainen.com. *Kiirastorstain ehtoollisenvietto* 24.3. klo 19. Huom! Ei tilaisuutta 27.3

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: jumalanpalvelukset klo 15 (HPE): 3.4., 17.4. *Raamattutunnit ja pyhäkoulu* klo 10:30 (paikka vaihtelee, kysy pastori Dani Puolimatkalta lisätietoja): 13.3., 10.4., 24.4. *Kiirastorstain ehtoollisenvietto:* Saaristenkatu 22, klo 18, 24.3. Huom! Ei jumalanpalvelusta eikä raamattutuntia 20.3. eikä 27.3.

Joensuu, jumalanpalvelus (HPE) su 10.4., 1.5. ja 22.5. klo 18.

Jyväskylä, jumalanpalvelus sunnuntaisin klo 16:00. Parilliset viikot Brockwellilla, Ansaritie 5 A 21. Parittomat Keisaloilla, Keskisentie 1 B 55. HPE kuukauden 1. ja 4. sunnuntai. Huom! Ei jumalanpalvelusta 27.3.; HPE 20.3.

Kokkola, jumalanpalvelus (HPE) pe 1.4. ja 22.4., to 12.5. klo 18.30.

Lahti, Rajakatu 7, Jumalanpalvelus (HPE) sunnuntaisin klo 16. Raamattutunti ke 16.3., 30.3., 13.4. ja 27.4., 11.5. ja 25.5. klo 14. *Kristuksen kuolinhetken hartaus* pe 25.3. klo 15. *Pääsiäisjuhla* su 27.3. klo 11 alkaen.

Mänttä, jumalanpalvelus (HPE) pe 18.3., 15.4. ja 20.5. klo 13.

Pori, Marttala, Valtakatu 7, jumalanpalvelus (HPE) su 13.3., 10.4. ja 15.5. klo 16
Siitämäja, talvileiri 18–20.3. *Jumalanpalvelus* 20.3. (HPE) klo 11 (talvileirin päätösjumalanpalvelus ja seurakunnan kokouksen avaus). Toukokuun alusta (1.5.) lähtien jumalanpalvelus joka

sunnuntai klo 11. HPE 8.5. ja 22.5. *Nuortenpäivät* 20.5.–22.5.

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A, *jumalanpalvelus* huhtikuun loppuun asti sunnuntaisin klo 14. HPE 13.3., 10.4. ja 24.4. Poikkeukset: Ei jumalanpalvelusta Marttalassa 20.3. eikä 27.3. *Raamattutunti* 10.3. klo 16 osoitteessa Kullervonkatu 1D95. Myöhemmistä raamattutunneista tiedotetaan erikseen. *Pääsiäistapahtuma* Tampereen Vanhan kirjastotalon luentosalissa (os. Keskustori 4) 23.3. klo 18. Nuorten illat 16.3., 30.3., 13.4. ja 27.4. klo 18:30. Paikka vaihtelee, kysy Vesa Hautalalta.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12, jumalanpalvelus (HPE) la 9.4. klo 15. *Helatorstain juhla* 5.5. alkaen ehtoollisjumalanpalveluksella klo 11.

Tyrnävä, jumalanpalvelus (HPE) pe 13.5. klo 15.30.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja: jumalanpalvelus (HPE) la 2.4., 23.4. ja 14.5. klo 11.

Äänekoski: jumalanpalvelus (HPE) su 3.4. ja 15.5. klo 13.

Pastori Mika Bergman, Urheilukatu 24 A 8, 00250 Helsinki.

Puh. 040 865 0372.

mika.bergman@luterilainen.com

Pastori Edward Brockwell, Ansaritie 5 A 21. 40520 Jyväskylä.

Puh. 050 433 1100.

edward.brockwell@luterilainen.com

Pastori Vesa Hautala Atomikatku 6 A 12, 3320 Tampere.

Puh. 040 844 5368.

vesa.hautala@luterilainen.com

Pastori Kimmo Närhi Luhtikatu 3 A 6, 15500 Lahti.

Puh. 040 7567 659.

kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Dani Puolimatka Puh. 044 080 2861. dani.puolimatka@luterilainen.com

Huom! Uusi osoite: Hilpi Kummilan tie 16 A 10 13200 Hämeenlinna.

Sisälllys:

Lain, synnin ja kuoleman kukistuminen, Martti Luther.....	54
Kertakaikkista ja toistuvaa, MB.....	55
Juhlien aika, DP.....	56
Kristuksen ylösnousemuksen merkitys meille, VH.....	57
Ylösnousemuksen historiallisuus, VH.....	59
"Kun Jeesus mennyt on taivaaseen. KN.....	61
Pyhä Henki tänään, EB.....	62
Kristillisen Kirkon perustamisen juhla, DP.....	65
Pyhän Kolmiykeyden salaisuus, KN.....	67
Epäonnistuneita kolminaisuusopin havainnollistuksia; MM-T.....	68
Miksi samat juhlat joka vuosi? DP.....	70
Kirkkovuoden kehittyminen, MB.....	72
Ei hän ole täällä, KN.....	73
Helatorstain hartaus (Mark.16:19), DP.....	74
Helluntain hartaus, VH.....	75
Pyhän Kolmiykeyden päivän hartaus (Luuk 7:16), EB.....	77
Rukaus, MB.....	79
Lapsille, MM-T;CMZ.....	80-86
Kirja-arvosteluja, MB.....	87-88
Mihin minä menin, Pisara.....	89
Muut kristilliset liikkeet ja me, MB.....	90
"Oliko hyvä jumalanpalvelus?" MB.....	92
Mummi leipoo, Mummi.....	94
Ilmoituksia ja tapahtumia.....	95-98
Toimintatietoja.....	99
Kansi: Lähtöhetki, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09.Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynti FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilauhinta 2016: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: : Mika Bergman, Urheilukatu 24 A 8, 00250
Helsinki. Puh. 040-8650372. Sähköposti: mika.bergman@luterilainen.com
Taitto, kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Tilaukset, osoitteenmuutokset yms. pyydetään lähettämään joko tavallisena
postina tai sähköpostina os.: Luterilainen c/o Johanna Hautala, Atomikatu
6A, 3320 Tampere. Sähköposti:johanna.hautala@luterilainen.com. Jos se ei
ole mahdollista, niin muutokset voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700
3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com